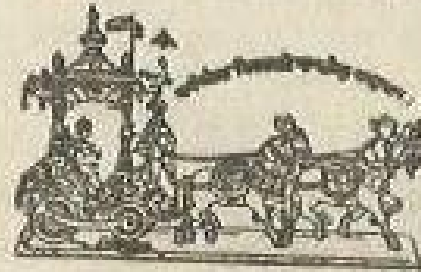

கீதாசாக்யன்-41

ஆழ்வார் சம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

பொருதி 4 | தூர்மதி (19) | மலகம் | பிப்ரவரி 82 | பகுதி 5

ஆசிரியர்:

M. A. வேங்கடகிருஷ்ணன், M.A., M.Phil.

இயக்குநர் குழு :

V. C. A. சாமாநுஜம்
M.A., B.L., I.R.S. (தலைவர்)
N. கணபதி
கிற்பீட இயக்குநர்
R. சலிச்சந்திரன்
மொத்தமொடர்பு இயக்குநர்
P. T. ஸ்ரீனிவாசன்
நிர்வாக இயக்குநர்

ஆலோசகர் குழு:

சாண்டிலியன் (தலைவர்)
K. R. ஸ்ரீனிவாசாச்சாரியர்
Dr. V. V. சாமாநுஜம்
S. வேங்கடகிருஷ்ண
பட்டாச்சாரியர்
K. R. B. சங்கராஜன்

ர. நெற்குமாட வீதி,
திருவல்லிக்கேணி
சென்னை-600 005.

தனி இதழ் விலை
ஒரு ரூபாய்
வருடச்சந்தாது. 12/-

ஸ்ரீ ராமானுஜர்

சான்றோர் என்ற சொல் ஸ்ரீராமானுஜர் என்ற பெயருக்குக் காலவே பிறந்திருக்க வேண்டும். வாக்கு வேறு வரித்த மானம் வேறு, சொல் வேறு செயல்வேறு என்றில்லாமல், நினைத்ததைச் சொல்லி, சொன்னதைச் செய்து, உலகத்துக்கு வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்த மகான் ஸ்ரீ ராமானுஜர். சாஸ்திரார்த்தங்களைச் செய்த பொழுது சொற்களைத் தேடி அவர் செல்லவில்லை. சொற்கள் அவரைத் தேடி வந்தன. காலம் அழிக்க முடியாத சொற்கள் அவை. மாற்றுச் சொற்கள் போட முடியாத கிரந்தங்களை, அவர் சிருஷ்டித்தார்.

சாண்டிக்யன்

முதன் முதலில் அவருடைய தலையாய நூலான ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். அதைத் துவங்கும் போது 'அகில புவன ஜன்ம ஸ்தேம பங்காதி லீலே' என்று துவங்குகிறார். எந்த பகவான் அகில உலகங்களின் ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் இவற்றை லீலையாகச் செய்கிறானோ அவனே நித்யன் என்ற பூர்வ பீடிகையுடன் கிரந்தத்தை ஆரம்பிக்கிறார். இங்கு 'அகில' என்ற சொல் கவனிக்கத் தக்கது. இதற்கு பதிலாக சகல என்றும் சொல்லி யிருக்கலாம்; நிலை என்றும் சொல்லியிருக்கலாம். சகல என்பதில் பூர்த்தி விடையாது. கல்யாணத்துக்கு எல்லோரும் வந்திருந்தார் கனென்றால் ஓரிருவர் வராமல் விட்டுப் போயிருந்தாலும் சகல என்ற வார்த்தை பொருந்தும். நிலை என்று சொல்லியிருக்கலாம். நிலை என்பதில் பகவத் சப்தம் விடையாது. அகில என்பதில் 'அ' என்ற எழுத்து இருப்பதால் அது ஆண்டவனை குறிக்கிறது. 'அ' என்ற சொல் பரந்தாமனை ஸ்ரீமந்தாராயணனைக் குறிக்கும். அகாரவாச்யனான பகவான் என்ற பிரயோகத்தை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கிரந்தங்களில் ஏராளமாகப் பார்க்கிறோம். ஆகவே ஆத்மாவுக்கும் பரம்பொருளுக்குமுள்ள உறவை

நிர்ணயிக்கும் பிரும்ம சூத்ர பால்யத்துக்கு பகவானையே முதன்மையாக வைத்து பக்தியுடன் நூலை ராமானுஜர் துவங்குகிறார். இதனால் அந்த நூலில் பகவானுடைய சொற்களையே காண்கிறோம். பகவான் வேறு ஸ்ரீ ராமானுஜர் வேறு அல்ல. அவரது குருவே அவரை "எம்பெருமானார்" என்று அழைத்திருக்கிறார்.

திருக்கோஷ்டியூர் நம்பி ஸ்ரீ ராமானுஜருக்கு மந்திரோபதேசம் செய்து, "இந்த மந்திரம் மோக்ஷத்தை அளிக்க வல்லது. இதை யாரிடமும் சொல்லாதே. சொன்னால் மீளா நரகத்துக்குப் போய்விடுவாய்" என்று சொல்ல அதை வாங்கிக் கொண்டு திருக்கோட்டியூரில் தன்னை வேண்டியவர்களுக்கெலாம் அந்த மந்திரத்தை பறைசாற்றினார் ஸ்ரீ ராமானுஜர். அந்தப் பணியை முடித்துத் திரும்பிய இராமானுஜரை குரு கடிந்து கொண்டார். "ஏனிப்படிச் செய்தாய்?" என்று கேட்க, இராமானுஜர் சொன்னார்: "ஸ்வாமி! இதனால் என் ஒருவனுக்குத்தானே நரகம்? கேட்டவர் அனைவரும் மோக்ஷத்துக்குப் போவார்களே. அதுதானே உசிதம்."

இதைக் கேட்ட நம்பி வியப்பெய்தி "அப்பா! இந்த ஞானம் எனக்கு வரவில்லையே நீ எம்பெருமானே!" என்று அழைத்து சீடனை அணைத்துக் கொண்டார்.

இது ஊரறிந்த கதை. ஆனால் இதில் உள்ள சூக்ஷ்மம் என்ன? எம்பெருமான் கருணைக் கடலாயிருப்பதுபோல் எம்பெருமானாரான ஸ்ரீராமானுஜரின் இதயமும் கருணையால் நிறைந்தது. ஆகவே அவர் நிறுவிய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதத்துக்கும் கருணை அஸ்திவாரமாயிற்று. கருணை அஸ்திவாரமான படியால் சம திருஷ்டி ஏற்பட்டது எம்பெருமானார் எல்லா ஜீவராசிகளையும் சம தோக்குடன் பார்த்தார். அவர் பார்வையில் சாதாரண பேதங்கள் கிடையாது. சரீர வித்தியாசங்கள் ஆத்மாவை பாதிக்காது. ஆத்ம விலகணம்

ஒன்றுதான் பார்க்கத் தக்கது என்று அவர் கருதினார். ஆத்ம சுத்தியும் பகவானிடம் பக்தியுமுள்ள அனைவரையும் வைஷ்ணவர்களாக ஏற்றார்.

இன்று நாம் National integration, Harijan uplift, என்ற ஆங்கில வார்த்தைகளை உபயோகப்படுத்துகிறோம். ஆனால் செயல்படுத்த முடிவதில்லை. இவற்றை ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே சட்டதிட்டங்கள் இல்லாத காலத்தில், வைதீகம் மும்முரமாயிருந்த காலத்தில் ஸ்ரீராமானுஜர் செயல்படுத்தினார். முஸ்லீம் பெண் ஒருத்தியை பெருமானுக்கு திருமணம் செய்வித்து அவளுக்கு துணுக்க நாச்சியார் என்று பட்டம் சூட்டினார். சந்தித்த அமைத்து எல்லா ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களையும் அவளை வழிபடச் செய்தார். பீபி நாச்சியாரைத் திருப்திப்படுத்த பெருமானுக்கு ஊக்கியைக் கட்ட ஏற்பாடு செய்தார். அவள் ஆகாரமான ரொட்டியும் பாலும் பிரதிதினம் காணவில் தயாரிக்கப்பட்டு அவளுக்கு நிவேதனம் செய்த பின்பு பெருமான் அமுது செய்ய ஏற்பாடு செய்தார்.

ஆதிதிராவிடர்களை காத்திஜி ஹரிஜனங்கள் அதாவது விஷ்ணுவின் குழந்தைகள் என்று அழைத்தார். முஸ்லிம்களின் சித்தாந்தத்தில் பெருமானிடம் பிராட்டிக்கு ஏற்றம் அதிகமாகையால், பிராட்டியின் சிபாரிசின் பேரே பெருமான் பகதர்களை ரக்ஷிப்பதால், ஆதிதிராவிடர்களை நிரூபித்தார். மகாபரியலின் குழந்தைகள் என்று ஸ்ரீராமானுஜர் அழைத்தார் இதனால் ஆண்டவன் பாதுகாப்பில் அவர்களுக்கு முதலிடம் அளித்தார். இன்று நாம் பேகம் புரட்சிகளை எல்லாம் ஸ்ரீராமானுஜர் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே செய்து முடித்தார். கொள்ளபடி அகரும் வாழ்ந்ததால் மக்கள் அவரைப் பின்பற்றினார்கள். அவர் சொன்னதெல்லாம் நடந்தது நமக்கு சொல்வேறு, நினைப்பு வேறு, செயல் வேறு என்றிருப்பதால் பயனும் வேறாயிருக்கிறது.

பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸனுடைய வாழ்க்கை பிக் விரித்திரமானது. அவனை ஸ்ரீராமானுஜர் தமது பக்கத் துக்கு இழுத்துக் கொண்டதும் அவனுக்கு ஏற்றமளிக்க ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதத்தில் முதலிடம் அளித்ததும் சிறந்த காரியம். அதையும் கேளுங்கள்.

வில்லிதாசன் சோழராஜாவிடம் மல்லனாயிருந்தான். தேவகாசியான பொன்னாச்சியின் அழகில் மயங்கி அவனை மணந்தும் கொண்டான். அவள் கண்ணழகைக் கண்டு கண்டு பூரிப்படைவதே அவன் வாழ்க்கையாயிற்று. அவன் வனப்பில் மூழ்குவதே அவன் சாம்ராஜ்யமாக இருந்தது. பொன்னாச்சி ஸ்ரீரங்கத்தில் உற்சவம் சேவிக்க விரும்பினாள். அவளை அழைத்துச் சென்ற வில்லி பெருமானைப் பார்க்க வில்லை. வெயிலிலிருந்து அவளைக் காப்பாற்ற குடைபிடித் தான். அவள் மலர்ப்பாதங்கள் சுடாதிருக்க தனது மேல் துணியை எடுத்து கீழே விரித்தான். சதா அவள் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இதைப் பார்த்த ஸ்ரீராமானுஜர் அவளை அழைத்து வாச் சொன்னார் தம்மிடம். அவனுடைய மனம் ஒரே இடத்தில் நிலைக்கும் சக்தியை எண்ணி "ஏனப்பா! பெருமானை சேவிக்காமல் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?" என்று கேட்டார். "அவள் கண்கள் அத்தனை அழகு. அவற்றுக்கு சடிக்லை" என்றான், வில்லிதாசன்

"இதைவிட அழகுள்ள கண்களைக் காட்டுகிறேன் பார்க்கிறாயா?" என்று கேட்டார் ஸ்ரீ ராமானுஜர்.

"இருந்தால் பார்க்கிறேன்" என்று அசட்டையாக பதில் சொன்னான் வில்லி.

ஸ்ரீ ரங்கநாதன் சந்திதிக்கு அவளை அழைத்துச் சென்று "இவளைப் பார்க்கவேண்டும்" என்று பெருமானைப் பிரார்த்திக்க பகவான் கணமலர் திறந்து நோக்கினான் வில்லியை. கடலினும் பெரியவாய் கமலக் கண்களில் சிறப்பற்ற உலகத்தை மறந்த வில்லி அன்றுமுதல் ஸ்ரீ ராமானுஜருடன் தங்கிவிட்டான். பொன்னாச்சியும் தங்கிவிட்டான். ஸ்ரீ ராமானுஜருடைய கருளை நிழலில் வளர்ந்த இருவரும் பரம பாகவதர்களானார்கள்.

(அடுத்த இதழில்)

வண்புருடோத்தமம்

(புருஷோத்தமன் ஸன்ஸிதி)

புருஷோத்தமன் : பெளருஷம் கொண்டவன் புருஷன் : புருஷர்களுள் சிறந்தவன் புருஷோத்தமன். எம்பெருமானைக் குறிக்கும் திருநாமங்களுள் புருஷோத்தமன் என்பது ஒன்று. எல்லா உலகங்களையும் காக்கும் வலிமை கொண்டவன் ஸ்ரீ நாராயணன் ஒருவனே. இவனை ஸர்வக்ஞன், ஸர்வசக்தன் என்றெல்லாம் கூறுவார்கள். இவனது திருமேனி ஸௌந்தர்யம், கரியவாழிப்புடை பாந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடும் நீண்ட அப் பெரியவாய்க்கண்கள், திருமுகமும் இறையும் பிரியாது உறையும் திருமார்பு, மள்ளாண்ட திண்டோள்கள்

ஸ்தவசபனக்குறவொர்

முழந்தான் வரை நின்புருக்கும் திருக்கைகள் ஆரியவைவயே எம்பெருமானைப் புருஷோத்தமன் என்று காட்டினீடுகின்றன. பீறர்க்குப் பொருளை வரையாது கொடுப்பவன் வள்ளல்; எம்பெருமான் மாபெரும் வள்ளல்! அறம் பொருள் இன்பம் வீடு (தருமம், அர்த்தம், காமம், மோகம்) என்று நூற் பெரும் பயன்கள்! இவற்றை வாரி வழங்குபவன் ஸ்ரீமத் நாராயணன்! கொடுத்ததக்கொடுத்து இவன் கைகள் நீண்டன போலும்! உலகினுக்கு மேன்மேலும் உதவவேண்டும் என்று நினைப்பவன் இவன்! பல உதவிகளைச் செய்த போதினும் நாம என்ன செய்து விட்டோம்? என்று தன்னைப் பறிதி நினைப்பவன். இப்படிப்பட்டவனே வண்புருஷோத்தமன்! இவனது தொடர்பால் இவனிகுக்கும் திவ்ய தேசத்திற்கும் வண்புருடோத்தமம் என்று பெயர் ஏற்பட்டது. விரும்பிய பயனை உடனே அளிக்க வல்லது இத்தத் திவ்யதேசம்! திருமங்கையாழ்வார், "கம்பமர கடலடைத்து" என்ற திருமொழியால் (பதிகத்தால்) வண்புருடோத்தமனை மங்களா

சாணம் செய்கிறார். பெருமாள் வன்புருடோத்தமன்: தின்ற திருக்கோலத்தில் வேவை ஸாதிக்கிறார். தாயாள் புருஷோத்தம நாயகி 'கடலடைத்த பெருமாள்' என்ற திருப்பெயரோடு உத்ஸவர் எழுந்தருளி இருக்கிறார். கடலடைத்த பெருமாள் (ஸ்ரீராமபிரான்) மூலவர், பட்டாபீ ராமனாக வீற்றிருந்த திருக்கோலத்தில் எழுந்தருளி இருந்த தாகத் தெரிகிறது.

பிரியான்; பிரிந்தால் திரியான்! : இந்த ஸன்னிதியின் அருகில் உள்ள குளத்திற்குத் 'திருப்பாற்கடல்' என்று பெயர். ஒரு குளத்திற்குப் பாற்கடல் என்று சொல்வதைக் கேட்கும் போது வியப்பாகத்தான் இருக்கும்! ஆனால், இக் குளம் இப்பெயர் பெற்றதற்கு அழகிய (காரணம்) வரலாறு ஒன்று கூறப்படுகிறது. காவேரிக் கரையிலுள்ள திருநாள் கூர்ப் பகுதியிலிருந்து காவேரி கடலோடு கலக்கும் இடம் வரை (பூம்புகார் அல்லது காவேரிப்பட்டினம் வரை) ஒரு காலத்தில் பெரும் காட்டுப் பகுதியாகவே இருந்ததாகத் தெரிகிறது. இவ்வளத்தின் ஒரு பகுதிக்கு வில்வாரண்யம் என்றும், மற்றொரு சிறு பகுதிக்குப் பலாசவனம் என்றும் பெயர் இருந்தது பல முனிவர்கள் இப்பெருவளத்தில் தவம் செய்து கொண்டிருந்தனர். பலாச வனப் பகுதியில் தான் பதினொரு எம்பெருமான்கள் கோயில் கொண்டுள்ளார்கள்.

வியாக்ரபாதர் என்பவர் ஒரு முனிவர்: இவர் மாத்யத் தினர் என்ற ரிஷியின் குமாரர். இவர் ச்வேதாரண்யத்தி லுள்ள (திருவெண்காடு) அகஸ்த்ய முனிவரின் ஆசிரமத் திற்குஅருகில் ஓரிடத்தை அமைத்துக் கொண்டு அருகிலுள்ள திருமால் திருப்பதிகளை வேலித்து வந்தார். இவருக்கு ஒரு மகன் இருந்தான். அவன் பெயர் உபமன்யு [என்பதாகும். அவன் மிகச் சிறுவனாக இருந்த நாள்! அவனுக்கு மூன்று வயது இருக்கும்! வியாக்ரபாதர் எங்கு சென்றாலும் அவனை உடன் அழைத்துச் செல்வார். ஒருநாள் புருஷோத்தம

னுடைய திருவடிகளில் தூமவர் தூனித் தொழ வேண்டும் என்று திணைத்தார். தம் மகனை வண்புருடோத்தமத்தில் (இந்தத் திவ்யகேசப் பகுதியில்) இருக்கச் செய்து, அருகிலுள்ள நத்தவனத்தில் மலர் கொய்து வரச் சென்றார் வெகு நேரம் ஆயிற்று! தந்தையைக் காணவில்லை. முனிகுமாரன் பரி தாகத்தினால் அழுதான் புருஷோத்தமநாயகியின் புருஷகாரத்தினால் புருஷோத்தமன் பாற்கடலையும், விரஜா நதியையும் வரவழைத்துச் சிறுவனின் பரி தாகத்தைத் தீர்த்தான். இச்சிறுவனைத் தம் கையால் கடனிக் கொடுத்தான். கீயாக்ரபாதர் திரும்பி வந்து தம் மகனைக் கண்டார். அவனது முகத்தில் 'பிரம்மவர்சன்' ஒளிர்வதையும், உடலில் விளங்கும் தனியழையும் கண்டு நடந்த நிகழ்ச்சியை அறிந்தார். பகவானை ஆர்வத்தோடு துதித்து வணங்கினார். இக்காரணம் பற்றியே இக்குளத்திற்குத் 'திருப்பாற்கடல்' என்று பெயர் ஏற்பட்டதாக மதவ வரலாறு கூறுகிறது. கார்த்திகை கல்வ பகட்வா தசியன்று அருளுதய காலத்தில் எக்சைப் புணயநீர்த்தங்கனும் இக்குளத்தில் வந்து கூடுகின்றனாம். உதவ்வா என்னும் முனிவர் புருஷோத்தம வித்யைமீல் ஊன்றித்தவம் செய்தார். அதனும் மமிழ்ந்த ஸ்ரீமந்தாராயணன் பங்குனித் திருவொணதன்னுளில் ஸஞ்ஜீவன கீமணத்தில் எழுந்தருளி இவனுக்கு வேலை ஸாதித்தான் என்றும் வரலாறு கூறுகிறது.

இக்கோயிலில் மணவாள மாமுனிகள் எழுந்தருளி இருக்கிறார். ஆண்டுக்கு ஒரு பகை திருமங்கையாழ்வார் இப்பதினொரு திவ்யகேசத்து எம்பெருமாஸ்களை மங்களா சாஸனம் செய்ய எழுந்தருளுகிறார். மங்களாசாஸனம் செய்து மிகப்பொளிவுடன் அகமமிழ்ந்து நிற்கும் ஆழ்வாரை ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் (வடிவழகு அதுணை தானத்தோடு) மங்களாசாஸனம் செய்கிறார். இப்படிப்பட்ட பாக்கியம் இவர் ஒருவருக்கே உள்ளது.

(தொடர்ச்சி 57ல் பக்கம்

ஸ்ரீபாஷ்ய ஸாரம்

(முன் தொடர்ச்சி)

முதல் ஸூத்ரம் (முதல் அதிகாரணம்.)

அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா

அத—கர்ம விசாரம் செய்து முடிந்த பிறகு. அத:—கர்ம விசாரம் முடிந்த காரணத்தினாலேயே, ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா— இச்சைக்கு இலக்கான ப்ரஹ்ம விசாரம் (செய்யத்தக்கது) என்று ஸூத்திரத்தின்மேல் பொருள் அறிக.

ஷ்.உ.வே. சுவாமிநாதர் ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா

இணைக்கராசாரியர்ஸ்வாமி

கர்ம விசாரத்தைச் செய்து முடித்தவர்கள் அந்தக் கருமங்களினுடைய அற்பமும் அஸ்திரமுமான பலன்களில் நசையொழிந்து மோக்ஷ புருஷார்த்தத்தை விரும்புவர்களா தனாக அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்யத் தக்கது என்றதாயிற்று. இதை இன்னமும் சிறிது விவரிப்போம். நன்னுக வேதமோதின் வொருவர் ஜைமினி மஹா ஶிஷியின் கர்ம மீமாம்ஸையில் சொல்லப்பட்ட ந்யாயங்களினால் ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யஜ்ஞங்களின் (கருமங்களின்) தன்மை இன்னபடிப்பட்டது, அவற்றையியற்ற வேண்டியவிதமின்னது, அவற்றின் பலனாக ஸ்வர்க்கம் முதலியவற்றின் ஸ்வரூபமும் இத்தகைத்து என்று இவ்விஷயங்களை அறுதியிடப்பெற்ற பின்பு ஸ்வர்க்கம் முதலிய அந்தப் பலன்கள் நச்வரங்கள் என்று தெரிந்து கொண்டதன் பலனாக அவற்றைப் பெறவேணும்மென்கிற விருப்பம் தொலைந்தொழியப் பெறுகின்றார்கள். ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியாகிற மோக்ஷ புருஷார்த்தத்தில் மேலெழுந்தவொரு உணர்ச்சியிருப்பதனால் இதனைப் பெறவேணும்மென்கிற விருப்பமும் அவர்க்கு உண்டாகின்றது. இப்படி ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியில் விருப்பமுண்டானவாரே, அந்த ப்ரஹ்மத்தின் விசார

பம் இப்படிப்பட்டது, அதனைப் பெறுதற்கு உபாயமின்னது, பெற்று அனுபவிக்கும் பலன் இன்னபடிப்பட்டது என்றீத் தகைய விஷயங்களை நிர்ணயிக்க வேண்டுமாதலால் இந்த நிர்ணயம் ப்ரஹ்ம மீமாம்ஸையிற் சொல்லப் பட்டுள்ள நியாயங்களினாலேயே விளையக்கூடியது என்க.

அத:தோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா என்கிற இந்த ஸூத் திரத்திற்கு இவ்வளவே விஷயமாயிருக்க, இங்கு ஸ்ரீ பாஷ்யம் மிக மிக வளர்ந்திருக்கின்றதே; அவ்வளவு விரிவுக்கு விஷய மென்ன? என்று பலர் அறிய விரும்பக்கூடும், கேள்மின்.

இந்த ஸூத்ரத்தில் முன்றே பதங்கள் உள்ளன. (அத) என்கிற முதல் பதத்திற்கு 'அதற்குப் பிறகு' என்று அர்த்தம். அதற்குப் பிறகு? என்கிற கேள்வி உடனே உண்டாகின்றது 'கர்ம விசாரம் செய்து முடிந்த பிறகு' என்று நாம் அர்த்தம் சொன்னோம். பிறர் இங்ஙனே அர்த்தம் கொள்ளாமல் வேறு அர்த்தம் கொள்ளுகின்றனர். ஸாதன சதுஷ்டய ஸம்பத்தியின் ஆநந்தர்யமே அத சப் தார்த்தமென்று சங்கர பாஷ்யத்திலுள்ளது. அது பொருந் தாதென்று மறுக்க அவசியம் ஏற்பட்டது. ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிப் பிறர் கூறும் கூற்றும் அவசியம் மறுக்க வேண்டியதாயிற்று. இவ்விரண்டு விஷயங்களில் ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாகப் பல பல விஷயங்கள் பெருகின யடியால் இவ்விடத்து ஸ்ரீ பாஷ்யம் மிக வளர்ந்தது. அவ் விரிவு இங்கு வேண்டாவென்று விடுக்கப்பட்டது. ஸூத்ரத் தின்மேல் இங்குத் தோன்றியுள்ள பூர்வபக்ஷத்தையும் ஸீத் தாந்தத்தையும் ஸாரமாகவுணர்ந்துகிறோம், உணர்க.

இவ்வதிகரணத்தின் பூர்வபக்ஷம் வருமாறு:—கர்ம மீமாம்ஸையின் அர்த்தவா நாதகரணத்தில் "ஆம்நாயஸ்ய க்ரீயார்த்தத்வாத் ஆநந்ததக்ஷயம் அததர்த்தாநாம் தஸ்மாத தித்யமூச்யதே" என்கிறவொரு ஸூத்ரத்தினால் ஒரு பூர்வ

யகஷம் கிளப்பப்பட்டது. அதாவது, வேத ஸாமாந்யமும் ஏதேனுமொரு காரியத்தைச் செய்யவேண்டியதாகவுணர்ந்தித் தீரவேண்டிய நிர்ப்பந்தமுடையது; அதைச் செய் இலாதச் செய் என்று கர்த்தவ்யார்த்தங்களை நியமேத போதிப்பதே வேதங்களின் க்ருத்யம். அர்த்தவாத ரூபங்களான வேத வாക്யங்களானவை கர்த்தவ்யார்த்தமொன்றையும் போதிக்காமையினாலே அப்படிப்பட்ட வாക്யங்களுக்கு ப்ராமாண்யம் ஸம்பவிக்கமாட்டாது. (இதைச் சிறிது விளக்குவோம்) "வாயவ்யம் ச்வேதமாவபேத பூதிகாம:" என்பது ஒரு வேதவாக்யம். இதில் ஒரு கருமம் கர்த்தவ்யமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு அடுத்த வாக்யம் 'வாயுர் வை கேஷிஷ்டா தேவதா' என்பது. முன் சொன்ன கருமத்தில் ஆராத்யமான வாயு தேவதையின் ஒரு பெருமையைப் புகழ்ந்து கூறுவது இந்த வாக்யம்: "வாயு மிகவும் சீக்கிரமாகப் பலனளிக்கவல்ல தேவதை" என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். இப்படிப்பட்ட வாக்யங்களுக்கு அர்த்தவாத வாக்யமென்று பெயர். இவற்றில் கர்மவிதி ஒன்றுமில்லாமையால் இவை விதிவாக்யங்களல்ல, விதி வாக்யமாயிருந்து கொண்டே ப்ராமாண்யம் பெறவேண்டியது முறைமையாயிருக்க யத்திஞ்சித கர்த்தவ்யார்த்த போதகத்வராஹியத்தாலே விதிவாக்யமாகமாட்டாத அர்த்தவாத வாக்யங்கள் ப்ராமாண்யம் பெறமாட்டா-என்கிற பூர்வபகஷம் ஷூம்நாயஸ்யேதி (மேலே எடுத்துக்காட்டின) ஸுத்ரத்தினால் கிளப்பப்பட்டது.

பிறகு "விதி நா து ஏகவாக்யத்வாத் ஸ்துத்யார்த்தேந விதிநாம் ஸயு:" என்கிற ஸுத்ரத்தினால் இதற்குப் பரிஹாரம் சொல்லப்பட்டது. எங்ஙனெயென்னில், அர்த்தவாத வாக்யங்கள் ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்படி விதிக்காமற் போனாலும் ஸம்பத்திலுள்ள விதி வாக்யத்தில் விதிக்கப்பட்டதொரு க்ரியையில் அத்வயிக்கின்ற புகழ்ச்சியைத்

தெரிவிப்பதனால் அந்த விதி வாக்கியத்தோடு கூட ஏக வாக்கியமாய்க் கொண்டு ப்ராமாண்யம் பெறத் தட்டில்லையென்று லித்தாந்தம் செய்யப்பட்டது ஜைமினி மஹர்ஷியால். ஆக, விதி வாக்கியங்களுக்கோ அவற்றுக்கு சேஷ பூதங்களான வாக்கியங்களுக்கோ ப்ராமாண்ய முண்டேயல்லது வேறு வகையான வாக்கியங்களுக்கு ப்ராமாண்யம் கிடையாது. உலகத்திலும் முதன் முதலாகச் சிறுவர்களுக்கு வ்ருத்த வ்யவஹாரத்தினாலேயே சக்தி க்ரஹணமுண்டாகிறது. (சக்திக்ரஹணமாவது—இந்த பதத்திற்கு இன்னது அர்த்தமென்கிற ஷுணர்ச்சி) வ்யுத்பந்தனான வொருவன் வேறொரு வ்யுத்பந்தனை நோக்கி 'காமாநய' என்கிறான். அதைக்கேட்ட அவன் ஒரு கோவைக் கொண்டு வருகிறான். மறுபடியும் அவன் "காம் நய, அச்வம் ஆநய" என்கிறான். அதைக்கேட்ட அந்த வ்யுத்பந்தன் கோவைக் கொண்டு போய்க் கட்டிவிட்டுக் குதிரையைக் கொண்டு வருகிறான். இவற்றைக் கண்டு கொண்டிருந்த வொரு நிறுவன் (காம்) என்பதற்கு இன்னது பொருள் (ஆநய) என்றதற்கு இன்னது பொருள்: (நய) என்றதற்கு இன்னது பொருள்: அச்வமென்றதற்கு இன்னது பொருளென்று அங்கு நடந்த காரியங்களினால் தெரிந்து கொள்ளுகிறான். 'கோ' பதமானது கொண்டு வருதல் கொண்டு போதல் என்கிற இரண்டு க்ரியைகளில் அத்வயிக்கின்ற வஸ்துவை போதிப்பதனாலே பகவைச் சொல்லுகின்றது. ஆநய என்கிற பதம் கொண்டு வருவதாகிற க்ரியையைச் சொல்லுமது என்றிப்படி அந்தந்த பதங்களுக்கு சக்தியை க்ரஹிக்கிறான். எங்கும் இப்படிப்பட்ட வ்யவஹாரங்களெல்லாம் ஏதேனுமொரு கார்யார்த்த பரங்களாகவே காணப்படுதலால் உலகில் எல்லாப் பதங்களும் யத்கிஞ்சித் கர்த்தவ்யார்த்த பரங்களேயென்று நிச்சயிக்கிறான். ஆக இப்படிப்பட்ட வ்யுத்பத்திக்கு இணங்க எல்லாப் பதங்களும் கார்யார்த்த பரங்களே; இப்படி வெளகிக பதங்கள் கார்ய பரங்களென்று தேறினால்

“ய ஏவ லௌகிகா: த ஏவ வைதிகா:” என்கிற ந்யாயத் தாலே வைதிக பதங்களும் காரிய பரங்களேயாகும். (காரிய பரங்களான வாக்கியங்களுக்கே ப்ராமான்யமுண்டு என்றபடி.) ஏவஞ்ச, காரிய ரூபமல்லாத பர ப்ரஹ்மத்தி லிடத்தில் வேதாந்த வாக்கியங்களுக்குத் தாற்பர்யமிருக்க முடியாமையினாலே வேதாந்த விசார ரூபமான ப்ரஹ்ம விசார சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதன்று—என்று பூர்வ பகம் ப்ராப்தமாயிற்று.

இதன்மேல் வித்தாந்தம் வருமாறு— சிறுவர்களுக்கு முதல் வ்யுத்தி விருத்த வ்யவஹாரத்தினாலேயே உண்டா கிறது என்பது பிசகு; இது எல்லாருடையவும் அநுபவத் திற்கு விருத்தமானது. உலகில் அவரவர்களுக்கு முதலி வ்யுத்தி உண்டாகிற விதம் வேறு வகையாகவே அநுபவ வித்தமாகவுள்ளது. எங்கனெயென்னில், தந்தை தாய் முதலியவர்கள் தம் தம் சிறுவர்களுக்கு வ்யுத்தியை யுண்டு பண்ணவேண்டி கண்ணிற் காணும் பல பல பொருள் களை விரலால் சுட்டிக்காட்டி ‘இதோ சந்திரன், இதோ கிளி, இதோ குதிரை, இதோ மாமா’ என்றிப்படி ப்ரயோகித்து வருகிறார்கள். சிசுக்களும் பூர்வஜந்ம வாலஸையினால் காலக் ரமேண அவலோ பதங்களுக்கும் அவ்லோ அர்த்தங்களுக்கு முன்ன ஸம்பந்தத்தைத் திடமாக வுணர்ந்து வ்யுத்தி பெறுகின்றன. ஆக, ஒரு காரியத்தில் அந்வயித்த வஸ்து விலேயே முதன் முதலாக சக்திக்ரஹணமுண்டாகிறதென்ற தற்கு முரணாக ஒரு காரியத்திலும் அந்வயியாத வஸ்துவி லேயே முதன் முதலாகப் பதங்களுக்கு சக்திக்ரஹணமுண் டாகின்றதென்று முதலிக்கப்பட்டது.

காரியபரமான வாக்கியத்திலிருந்தே சக்திக்ரஹண முண்டாகிறதென்பதும் மிகவும் தவறு “தேவதத்தா! உனக்குப் பிள்ளை பிறந்தது” என்பதாக ஒரு வாக்கியத்தை எடுத்துக் கொள்கோம். இது வித்தார்த்த பரமான

வாக்கியமேயொழிய 'காமாநய' காம் நய' இத்யாதி 'வாக்கியங்கள் போலே கார்யபரவாக்கியமன்று. இந்த வாக்கியத்தினாலும் சிறுவர்களுக்கு வ்யுத்தபத்தி விளையக் காணுநின்றோம். தேவதத்தனுக்குப் பிள்ளை பிறந்தவுடனே வேளேரிடத்திலிருந்த அவனுக்கு இதைத் தெரிவிப்பதற்காக ஏவப்பட்டவொருவன் "தேவதத்த! புத்ரஸ் தே ஜாத!" என்கிறான். அவ்யுத்தபந்தனான வொருவன், தேவதத்தனுடைய க்ருஹத்தில் அவனுக்குப் பிள்ளை பிறந்ததையும் அவன் கூறினதைக் கேட்டு தேவதத்தனுக்கு முகவிகாஸமுண்டானதையும் நோக்கி "புத்ரஸ் தே ஜாத!" என்ற வாக்கியத்திற்கு இன்னது பொருளென்று உணரப் பெறுகிறான். ஆகவே கார்யபரமான வாக்கியத்திலிருந்தே சக்திக்ரஹண மென்கிற நியதி இவ்வேயென்றதாயிற்று. சில விடங்களில் ஸித்தபரமான வாக்கியத்திலிருந்தும் கார்ய அநந்விதவஸித்துக்களில் சக்திக்ரஹண முண்டாகிறது; சில விடங்களில் கார்யபர வாக்கியத்திலிருந்தும் உண்டாகிறது என்று லோகாநுபவத்தினால் ஸித்திக்கிறபடியால் ப்ராபாகரர்கள் ஸகல பதங்களும் கார்யார்த்த பரங்களென்று கூறுவது யுக்தியற்றதென்று தேறிற்று. ஆகவே, வாக்கியங்களுக்கு ஸித்த ரூபமான ப்ரஹ்மத்தில் தாத்பர்யம் ஸம்பவிக்கலாமா கையாலே தத்விசார சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதே யென்று ஸித்தாந்தமானதாக முடிந்தது.

இங்கு இப்படிப்பட்ட பூர்வபகஷம் தோன்றி இதற்குப் பரிஹாரம் செய்வதாகிற விஷயம் இந்த ஸூத்ரத்தில் எங்ஙனம் கிடைக்கிறதென்று கேள்வி தோன்றும். கார்யத்தில் அந்வயியாத ப்ரஹ்மமாகிற ஸித்த வஸ்துவை ஜிஜ்ஞாஸையமாக இங்குக் கூறியிருப்பதனால் இதிலிருந்து இந்தப் பூர்வபகஷ ஸித்தாந்தங்கள் நிர்ணயிக்கப்படக் குறையில்லை.

வேதாந்த வாக்கியங்களெல்லாம் கார்ய பரங்களாய்க்
கொண்டு ப்ராமண்யம் பெறுமேயல்லது ஸித்த பரங்
களாய்க் கொண்டு ப்ராமண்யம் பெறமாட்டாதென்கிற
னாதம் ஸமஞ்ஜஸமாயீருந்தாலன்றோ வேதாந்த வாக்கியங்
களினால் ஸித்தரூபமான ப்ரஹ்மத்தை விசாரிப்பது கூடா
தென்று சொல்ல நேரும்.

மூதலில் தாமெடுத்துக் காட்டிய பூர்வ மீமாம்ஸா
ஸூத்ரங்களிரண்டினாலும் தேறின வர்த்தம் இப்போது
விசாரிக்கிறதாக இனி நினைக்கக்கூடும். கார்யபரங்
களல்லாத ஸித்த பர வாக்கியங்களுக்கு ஸ்வாதந்தர்யேண
ப்ராமாண்யம் அஸம்பாவிதமென்றன்றோ அங்கு ஸித்தாந்
தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது = என்று சங்கிக்க நேரும்.
இந்த சங்கை வேண்டா. எல்லா வேத வாக்கியங்களும்
கார்யபரங்களாய்க்கொண்டே ப்ராமண்யம் பெறுமென்று
பூர்வபஷி சொன்னதை அப்படியே ஒப்புக் கொண்டு அப்யுப
கம்ய வாத முறையில் பரிஹாரம் காட்டினார் ஐஜயிநி
மஹர்ஷி. அதுவே அவருடைய அபிப்ராயமென்பது
கிடையாது. கார்யபரமல்லாத அர்த்தவாத வாக்கியங்
களும் விதிசேஷமாய்க் கொண்டு ப்ராமாண்யம் பெறுகின்
றனவென்று சொன்னவளவால் ஸித்தபர வாக்கியங்களுக்கு
ப்ராமண்யமே கிடையாதென்று சொன்னபடியாகாது.
ஆகவே இந்த ஸூத்ரத்தில் செய்யப்படுகிற ஸித்தாந்த
மானது பூர்வ மீமாம்ஸா அர்த்தவாதாதிகரண ஸித்தாந்
தத்திற்கு விருத்தமன்று என்றதாயிற்று.

(தொடரும்)

கீதாசார்யன் சந்தா விவரம்

ஆயுள் சந்தா ரூ 250

வருடச் சந்தா ரூ 12

கண்ணன் கதைகள்

தீயம்.நா. பார்த்தசாரதி

19. தெய்வமே கண்ணன்

நானுக்கு நான் கண்ணனால் நிகழ்ந்து வரும் விந்தைச் செயல்களைக் கண்டு தந்தையாகிய நந்தகோபரே மனத்திற்குள் வியந்தார். தன் அருமை மகனிடத்தில் ஏனையோ சிடம் இவ்வாத சிறப்புக்களெல்லாம் அமைந்திருப்பதை எண்ணிப் பெருமிதம் கொண்டார் அவர் தந்தையர் மக்களைப்பற்றி அடையும் பெருமிதமெல்லாம் அவர் மட்டில் அடங்கி விடுவதல்லவோ! அப்பெருமையை அவர் தம் உறரார் உறவினருக்கும், சுற்றத்தினருக்கும் கூறியும் பெருமைப் படுவதண்டு.

தன் மகளைப்பற்றிய பெருமைகளால் களிப்பு வெள்ளத்தில் அவருடைய மனம் ஆழ்ந்திருக்கும் ஒரு சமயத்தில் சுற்றத்தினரையும், உறவினரையும் அழைத்து அதைப் பங்கிட்டுக் கொண்டார் அவர். ஏற்கனவே கர்க்க முனிவர் என்ற அறிஞர் நந்தகோபருக்குக் கண்ணன் தெய்விக அம்சம் என்பதையும் அவனுடைய பிறப்பின் நோக்கங்களைப் பற்றியும் விவரித்துக் கூறியிருந்தார். நந்தகோபருடைய மனத்தில், "கண்ணன் சாதாரணப் பிறவி அல்ல" என்ற எண்ணத்தைக் கர்க்க முனிவர் உண்டாக்கியிருந்தார். அதே எண்ணத்தைக் கோருவத்திலுள்ள எல்லோருடைய மனத்திலும் தாம் உண்டாக்கவேண்டுமென்று கருதியிருந்தார் நந்தகோபர். விரைவில் அவருடைய கருத்து திறைவேற்றியது. (தொடர்ச்சி 49ம் பக்கம்)

குலசேகர ஆழ்வார்

தாத்தா: வாருங்கள் குழந்தைகளே, இன்று என்ன இவ்வளவு தாமதமாக வருகிறீர்கள்? நான் உங்களுக்காக எவ்வளவு நாழிகையாகக் காத்திருக்கிறேன் தெரியுமா?

நாராயணன்: இன்று பள்ளிகூடத்தில் அதிகமாக வீட்டுப் பாடங்களைக் கொடுத்திருந்ததால் அதையெல்லாம் முடித்து வருவதற்குச் சிறிது நாழிகை ஆகிவிட்டது. இன்று எங்களுக்கு இந்த மாதம் அவதரித்த குலசேகர ஆழ்வார் கதையைக் கூறுங்கள் தாத்தா.

தாத்தா: அப்படியே கூறுகிறேன். இவர் சேரநாட்டில் கொல்லிநகர் எனும் நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டுவந்த திருடவீரதன் என்ற அரசனுக்குப் புத்திரராக மகசிமாதம் புனர்வக நகரத்தில் அவதரித்தார். (இவருடைய முகப் பொலிவைக்கண்ட தந்தை, தன்குலத்துக்கே இவர் சிவரமாக விளங்குவான் என்று ஊர்ந்து இவருக்கு "குலசேகரன்" என்று பெயரிட்டான். இவர் தக்க வயதில் நான்கு வேதங்களையும் யாண, குதிரை, தேர் இவைகளைப்பற்றிய நூல்களையும் கற்று வல்லவராகத்திகழ்ந்தார். இதைக்கண்ட மன்னன் களிப்புற்று இவரை இளவரசனாக முடிசூட்டினான்.

கண்ணன்: அவ்வளவு சிறிய வயதில் இராச்சியத்தை ஆளக்கூடிய திறமை அவருக்கு இருந்ததா தாத்தா?

தாத்தா: என்ன அப்படிக்கேட்டுவிட்டாய்? இவர் கூற்றிய குல தர்மப்படி படைவர்களை வெல்வதற்காக நால்வகைச் சேனைகளைக் கொண்டு சேறழ பாண்டிய அரசர்னைத் தன் சிற்றரசர்களாகக் கி, தரவே மூன்று நாட்டிற்கும் தலைவராக இருந்தார். இதனால் இவர் "கொல்லி காவலன் கூடல் நரயகன் கோழிக் கோன் குலசேகரன்" எனப்பட்டார். இதைக்கண்டு மகிழ்ச்சி

யுற்ற திருடவ்ரதன் அவருக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்து ராஜ்ய பாரத்தை அவர்மேல் கிடத்தினிட்டு காட்டிற்குச் சென்று விட்டான். சில நாட்கள் கழித்து ஒரு அரசருக்க குமாரியை மணந்து கொண்டு சிறப்பாக ஆட்சி செலுத்தி வந்தார். இவரும் திருமழிசையாசைப் போலவே முழுமுதற் கடவுள் யார்? என்று ஆராய்ச்சி பண்ணாத் தொடங்கி, பல பண்டிதர் களோடு இதிகாசபுராணங்கள் போன்ற பல நூல்களை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தார்.

கண்ணன்: இவரும் திருமழிசையாசைப் போல எல்லா மதங்களையும் சார்ந்து நிக்ரூரா தாத்தா?

தாத்தா: இல்லை. ஆராயத் தொடங்கி, இறுதியில் எம் பெருமானுடைய கல்யாண குணங்களில் ஈடுபட்டு, எம்பெரு மானுடைய அவதாரங்களில் ஸ்ரீராமாவதாரம், கிருஷ்ணவ தாரம் ஆகியவற்றிலெய்கவும் ஈடுபாடு கொண்டு திருவரங்கம், திருவேங்கடம், திருக்கண்ணபுரம், திருவித்துவக்கோடு முதலான திவ்யதேசத்து எம்பெருமானிடத்து ஆராதகாதல் கொண்டவராய், ஸ்ரீராமாயண காலகேஷபந்தையே எப்போதும் பொழுது போக்காகக் கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீதேவி: இவர் காலகேஷபந்தையே பொழுது போக்காக வைத்துக் கொண்டிருந்ததால், அரச வாழ்வில் இவர் மனம் லயிக்க வில்லையா தாத்தா?

தாத்தா: ஆமாம். இவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை எதிர் கொண்டவழித்து அவர்களை உபசரப்பதையே நோக்கமாக கொண்டதால், அரச வாழ்வில் பற்று இல்லாமல் இருந்தார். இவர் ஒருநாள் ஸ்ரீராமாயண காலகேஷபம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தபோது ஆரணய காண்டத்தி- முக்கறுந்த சூர்பனாகை யால் தூண்டப்பட்ட பல்லாயி- ம ராஜாஸர்கள் ஒருபுறமும் ஒருவர் துணையுயின்றி ஸ்ரீராமனை தனித்து ஒருபுறமும் இருக்க, போர் தொடங்கிற்று" என்று ஸ்ரீராமாயண பண்டிதர் கூறினார். இவர் இராமாயணத்திலே யிக்கஈடுபாடு கொண்ட

உவராகையாலே வெகு காலத்திற்கு முன்பு நடந்த
வுடனே மிகழ்ச்சியை அன்று நடந்ததாக எண்ணி பண்டிதர்
சொன்ன "இப்படி பெருமான் ஆபத்திலே சிக்கிரிடுக்கும்
போது, நம்மால் இயன்ற உதவியைச் செய்யவேணும்" என்று
கூறி தனது சேனைகளோடு தானும் புறப்பட முயன்றார்.

நாராயணன் : அச்சச்சோ! அப்படியானால் குலசேகராழ்
வார் பெருமானைக் காப்பாற்ற படையோடு சென்று விட்டாரா
தாத்தா?

தாத்தா : அவசரப்படாதே! அதைக் கண்டு அனைவரும்
செய்வதறியாது திகைத்தனர் உடனே ஸ்ரீராமாயண
பண்டிதர் 'இராமர் ஒருவரே தனித்து நின்று அவர்களை
வென்று, சீதாபிராட்டியோடு பர்ண சாலைக்குச் சென்று களைப்
பாறினார்' என்று கூறியதைக் கேட்டவுடன், குலசேகராழ்வார்
மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு சேனையைத் திருப்பிக்கொண்டு வந்
தார். அன்றிலிருந்து பண்டிதர் சுருக்க வேண்டிய இடத்தில்
சுருக்கியும், விவரிக்க வேண்டிய இடத்தில் விவரித்தும்
சொன்னார் ஒருநாள் அவருக்கு வேறு காரியம் இருந்ததால்,
தன்னுடைய குமாரரை காலகேட்பத்திற்கு அனுப்பி
வைத்தார். அவருக்கு ஆழ்வாருடைய குணம் தெரிபாததால்,
இராவணன் சீதாப்பிராட்டியைத் தூக்கிச் சென்ற மிகழ்ச்சியை
விவரித்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

கண்ணன் : ஆழ்வார் மறுபடியும் இலங்கைக்கே படை
யெடுத்துச் சென்று விட்டாரா தாத்தா?

தாத்தா : அதைக் கேட்ட குலசேகரர் 'இப்பொழுதே
இலங்கைக்கு சென்று இராவணனைக் கொன்று அன்னை
மீட்டு வருகிறேன்' என்று கூறி இலங்கையை நோக்கி
பிரயாணமானார். அதைக் கண்டு யாவரும் அதிர்ந்து போய்
நின்று கொண்டிருந்தனர். ஆழ்வாரோ கடலில் நீந்திக் கடப்
பதற்காக கடலருகே சென்றார். அவரது அழைப்பைக் கண்டு
மகிழ்ந்த இராமபிரான் மைதிலியோடும், இலக்குவனோடும்

காட்சிதந்து அரக்கரை அழித்ததையும், சீதைபைத்தான் மீட்டு வந்ததையும் கூறி அவரை தலைநகருக்குத் திருப்பியனுப்பி விட்டு மறைந்தார்.

ஸ்ரீதேவி : பிறகு என்ன ஆயிற்று தாத்தா?

தாத்தா : இவர் காலசேஷபங்களில் புராணங்களிற் கூறப்பட்ட ஸ்ரீரங்க | சேஷந்ர மேன்மையைக் கேட்டு அவ்ளே செல்ல வேண்டும் என்று விருப்பம் கொண்டார் மேலும் அக்கோயிலில் நித்திய வாஸஞ் செய்யும் பெருமானை சென்று சேவித்தல் பேரின்பத்தைத் தரும்' என்று உணர்ந்து அவ்ளு போலதற்காக பரிவாரங்களோடு புறப்படத் தயாரானார். 'அவர் ஸ்ரீரங்கத்திற்குச் சென்றுவிட்டால், பிறகு மீளுதல் அரிது' என்றெண்ணிய மந்திரிகள் அவரை ஸ்ரீரங்கத்திற்கு போக விடாமல் தடுக்க ஒரு உபாயம் செய்தனர்.

நாராயணன் : உபாயமா? மந்திரிகள் அவரிடம் சென்று 'அங்கே போகக் கூடாது' என்று கூறினரா தாத்தா? இல்லை.

தாத்தா : வேலைக்காரன் சொல்ல எஜமானர் கேட்ட துண்டே? அநெல்லாம் இல்லை. இவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை உபசரிப்பதில் நிக்க விருப்பம் உள்ளவராதலால், மந்திரிகள் சில பாகவதர்களை அவர் முன் அனுப்பினர். குலசேகரரும் அறுபதினாயிரம் காலம் விஷ்ணுவை பூஜித்தலும், ஒருகால் வைணவ அடியார்களை பூஜிப்பதற்கு நடாக்காது என்று சாஸ்திர முறையை அறிந்தவராய், ஸ்ரீரங்கம் செல்வதை நிறுத்திக் கொண்டார் இவ்வாறு அவர் ஒவ்வொரு முறை புறப்படும் போதும் மந்திரிகள் பாகவதர்களை கொண்டு வந்து நிறுத்தினர். இதனால் ஒவ்வொரு முறையும் இவருடைய ஸ்ரீரங்க யாத்திரை தடைப்பட்டது.

கண்ணன் : அய்யோ பாவம் தாத்தா! நாங்கள் கூட ஸ்ரீரங்கத்துக்குச் சென்று ஸேவித்திருக்கிறோம். இருபுறமும் காவேரி புரண்டு ஓட இடையில் ஸ்ரீரங்கனாதன் பள்ளி கொண்டிருக்கும் அழகே அழகு அத்தகைய நிவ்ய தேசத்திற்கு ஆழ்வார் போகவே முடியவில்லையா?

தாத்தா : மீதியைக் கேள். இவருடைய அரண்மனை விலும், சபா மண்டபங்களிலும், அந்தரங்கமான இடங்களிலும் வைணவர்கள் தங்கு தடைநின்றி வந்த வண்ணம் இருந்தனர். இதற்கு கண்டு பொருமை கொண்ட மந்திரிகள் இவர்களிடத்து குலசேகரருக்குவெறுப்பை உண்டாக்கக் கருதினர். அனைவரும் கொண்டரடத் தக்க வகையில் ஸ்ரீராமநவமி உற்சவமும் வந்தது. அன்று கோயிலில் எல்லா ஏட்டுருமான்களுக்கும் திருமஞ்சளம் செய்வதற்காக, எல்லா திவ்யரபரணங்களையும் கழற்றி வைத்தனர். யாவரும் அறிபா வண்ணம் மந்திரிகள் அதிலிருந்து ஒரு நவரத்ன மாலையை எடுத்து ஒளித்து வைத்தனர்.

ஸ்ரீதேவி: அந்த நவரத்தின மாலையை யாருமே தேட வில்லையா தாத்தா?

தாத்தா: ஏன் இல்லை? திருமஞ்சளம் முடிந்தவுடன், ஆபரணங்களை மீண்டும் சாற்று வதற்காக எடுத்த அர்ச்சகர்கள் அதில் ஒரு நவரத்ன மாலையைக் காணாது போகவே அவர்கள் மானம் குலசேகரரிடம் வந்து முறைபிட்டனர். அப்போது மந்திரிகள் இதனை எடுத்தபா வைணவரேயன்றி வேறு எவருமல்லர். இவர்கள்தான் அப்போதும் அங்கும் பூங்கும் திரிகின்றனர் என்று கூறினார்.

நாராயணன்: இது என்ன அபியாயம்? தாங்கள் எடுத்தது மல்லாமல் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் மேல் பழி சுமத்தி விட்டனரே! ஆழ்வாரும் தண்டனை கொடுத்து விட்டாரா தாத்தா!

தாத்தா: ஊகம்: மந்திரிகள் அவ்வாறு கூறியவுடன் ஆழ்வார் அவர்களைக் கண்டித்து. 'ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஒரு காலும் இடனைச் செய்யார் இது உறுதி. இதே நானே உங்களுக்கு உணர்த்துகிறேன்' என்று கூறி ஒரு குடத்திகை பாம்பையும், மோதிரத்தையும் போட்டு அதனை சபை முன்னே வைத்து 'இத்தகைய செயலை வைணவர் செய்திருந்தாராயின் இப்பாம்பு என்னைத் தீண்டிக் கொல்லட்டும். இவ்விலகி இது என்னை தீண்டாது! என்று கூறி மோதிரத்தை எடுப்பதற்

காக குடத்தில் கையை விட்டார். சத்தியத்திற்குக் கட்டுப் பட்ட அந்த பாம்பு அவரை ஒன்றும் செய்யாமல் இருந்தது.

கண்ணன்: மந்திரிகள் தாய்களே வந்து குற்றத்தை ஒத்துக் கொண்டனரா தாத்தா?

தாத்தா: இதைக் கண்டு பயந்த மந்திரிகள் இதனால் ஏதனும் கேடு வருமோ என பயந்து, நவரத்தின மாலையைக் கொண்டு வந்துகொடுத்துவிட்டு தங்களை மன்னித்தருளுமாறு வேண்டினார்கள். பெற்றுமையே உருவான ஆழ்வார் அவர்களை மன்னித்து 'இனி நீவிர் பாகவதர்களுக்கு பணிவிடை செய்வதே உமது குற்றம் தீரும் வகை' என்று கூறினார். மேலும் இப்படிப்பட்ட பொய்மைக்கு இடமான ராஜ்யத்தில் இருக்கப் பிடிக்காமல், தனது குமானான திருடவீரதனுக்குப் பட்டரபி ஷேகம் செய்து விட்டு, தன்னுடைய புத்ரிபான சேரவல்லியை அழகிய மனவரானதுக்கு மணம் செய்துவிட்டு ஸ்ரீரங்கத் திற்குச் சென்று விட்டார்.

ஸ்ரீதேவி: ஸ்ரீரங்கத்திலேயே தனது மீதிகாலத்தையும் கழித்தாரா தாத்தா?

தாத்தா: இல்லை. இல்லை. இவர் ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து திருவேங்கடம், திருவயோத்தி, திணை திருச் சித்திர கூடம், திருக்கண்ணபுரம், திருமாலிருஞ்சேலை, திருகித்துவக்கோடு முதலிய திருப்பதிகளுக்குச் சென்று ஆங்காங்கு எழுந்தருளி யுள்ள எம்பெருமான்களைக் கண்ணூரக் கண்டு மகிழ்ந்து தமது 67வது பிராயத்தில் பரமபதம் அடைந்தார். இவர் பெருமாள் திருமொழியும் வடமொழியில் முகுந்தமரணியும் அருளிச் செய்துள்ளார். இவரைப் போலவே நீங்களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை உபசரித்து, பேரும் புகழும் அடைய பகவானைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

பேராயிரமும் ஒதுமின்கள்

K.B. தேவராஜன்

“தத்வார்த்தங்களை அறியவேண்டும் என்று கேட்கிற திரந்த தருமருக்கு நீர் சொல்லும் வார்த்தைகள் எல்லாம் வேத வாக்யங்கள் போல் பூமியில் நிலையாக நிற்கப் படுகின்றன” என்றும் கண்ணன் கூறியுள்ளான். அப்படிப்பட்ட பீஷ்மரிடம் எல்லா தர்மங்களையும் கேட்ட தர்மபுத்ரர்.

1. “கிமேகம் கைவதம் லோகே” சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள ஒப்புபர்வற்ற கடவுள் யார்?
2. கிம்வாப் யேகம் பராபணம் எல்லாவற்றுக்கும் மேலான அடையத் தக்கது (புருஷார்த்தம்) எது?
3. ஸ்துவந்த: கம் யாரைத் துதித்து மனிதர்கள் சுபத்தை அடைவார்கள்?
4. கமர்ச்சந்த : யாரை அர்ச்சித்து மனிதர்கள் நன்மை அடைவார்கள்?
5. கோதர்ப் ஸ்ஸர்வதர் மாணும் பவத: பரமோமத : எல்லாத் தருமங்களைக் காட்டிலும் சிறந்த தர்மமாக தேவரீர் திருவுள்ளத்தால் அபிமானித்துள்ள அர்த்தம் எது?
6. கிம்ஜபன் முச்சயதே ஜந்து: ஜன்ம ஸம்ஸார பந்தனாத் எதனை ஜபிப்பதால் மனிதன் ஜன்ம ஸம்ஸாரம் இவற்றின் கட்டுகளிலிருந்து விடுபடுவான்?

என்னும் இவ்வாறு கேள்விகளைக் கேட்டார். இயற்றிக் ஐந்தாவது கேள்வி உயிரான கேள்வி. பீஷ்மரோ! தேவரீருடைய திருவுள்ளத்தால் உயர்ந்ததென நினைத்திருக்கிற தர்மம் எது? என்கிறார். அதனைச் செவியுற்ற பீஷ்மரும்,

“ஏஷமே ஸர்வதர்மானாம் தர்மோதிக தமோமத:”
 “இதுதான் எல்லாத் தர்மங்களைக் காட்டிலும் சிறந்த தர்மம் என்று நான் நினைக்கிறேன்” — என்று தொடங்கி இந்த ஸஹஸ்ரநாமத்தை உபதேசித்திருக்கிறார். ஒரு ஆசாரியருக்கு ஆயிரமாயிரம் அர்த்தங்கள் தெரிந்திருக்கலாம். ஆனால் சிஷ்யர்களுக்கு, ஆசார்யர் தம் திருவுள்ளத்தால் எதனை உயர்ந்த அர்த்தமாகக் கொண்டிருக்கிறாரோ, அதுவே அறிந்து உய்வதற்கு உயர்ந்த அர்த்தமாகும். ஆகவே ஆசார்யருடைய பரிக்குலீதமான அர்த்தமே சிஷ்யர்களுக்குக் கைக் கொள்ள வேண்டிய பொருளாகும். இந்த ஸஹஸ்ர நாமத்தையும் பீஷ்மர் தமது உயர்ந்த தர்மமாகக் கூறியுள்ளமையின் அதனால் உண்டான ஏற்றமும் இதற்குண்டு.

5. இந்த ஸஹஸ்ர நாமம் பெரியோர்கள் பலராலும் கைக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீனிஷ்ணு தர்மத்தில் “ஸஹஸ்ர கபநாமாஸி ஆதிதேவம் அஜம்புவிம்” ஆயிரம் பெயர்களை யுடையவன் என்று கூறப்பட்டுள்ளது ஸ்ரீ கஜேந்த்ரமோக்யப்ரஹ்மணத்திலும் மற்றும் மருத்துவ நூல்கள் முதலானவற்றிலும் ஸஹஸ்ர நாமத்தின் பெருமை பேசப்பட்டுள்ளது.

“விஷ்ணும் ஸஹஸ்ர முர்த்தநாம சராசர பதில் விபும் |
 ஸ்துவந்நாம ஸஹஸ்ரேண ஜ்வரான் ஸர்வான்வ்யபோஹதி”

ஆயிரம் தலையுடையவரும், சராசரங்களுக்குத் தலைவனாக இருப்பவனுமான விஷ்ணுவை ஸஹஸ்ர நாமத்தினால் ஸ்தோத்தரம் பண்ணுவதால் எல்லாவித ஜ்வரங்களும் நீங்கும் என்று

ஆயுர்வேத சாஸ்த்ரங்களிலும் இவ்வாறே கூறப்பட்டுள்ளது. பட்டபாணன் என்கிற ஸம்ஸ்கிருத கவிகாதம்பரியில் ப்ரஸவ அநறைய வர்ணிக்கும் போது "அவிச்சின்னபட்யமான நாராயண நாம ஸஹஸ்ரம்"—'நாராயணின் ஆயிரம் திரு நாமங்களை இடைவிடாது படிக்கின்றனர்' என்றும் கூறியுள்ளார். சாந்தி ப்ராயச்சித்தம் முதலான வற்றிலும் இது விளியேகம் கொள்ளப் படுவதைக் கண்கூடாகக் காண்கிறோம். இதனை யாவரும் பெண்டூர் பேதைவர், ப்ராஹ்மண அப்ராஹ்மணர்கள் என்கிற வேறுபாடின்றி அனைவரும் ஒதலாம். ஆகவே வேதத்தினைக் காட்டிலும் இதற்கு அய்கீகாரம் அதிகம் உண்டு. இதனால் பரிக்க்ரஹாதிசயம் இதற்கு உண்டு என்னும் பெருமையும் சேருகிறது.

6. ஸ்ரீ ஸஹஸ்ர நாமாத்யாயம் பகவத் கீதை மற்றும் மஹாபாரதத்தில் சித்தாந்தங்களாக இருக்கும் நாராயணீயம், யானஸந்திபர்வம் அக்ர பூகஜ முதலான இடங்களில் உள்ள தூத்பர்வங்களைச் சுருக்கிக் கூறுவதால் அயற்றுடன் பொரு வெர்த்ருமையுள்ளது

ஆக இக்காரணங்களால் ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம் மிகவும் கைக்கொள்ளத்தக்கதாகவுள்ளது. இதெல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஸர்வேஸ்வரனும், கீதாசார்யனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கேட்பவர்களுடன் கூடத்தானும் ஒருவனாக உடனமர்ந்து கேட்டான். அதனால் நமக்கு பகவத் குணங்களை உணர்ந்து அனுபவிக்க உயர்ந்த க்ரந்தமாக உள்ளது ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமம்.

திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸ்வாமி தேவஸ்தான வேத அத்யாபக கோஷ்டி

(அலுவலகம் : 12, நேரடித் தெரு, சென்னை 600005)

ஒரு முக்கிய வேண்டுகோள்

திவ்யஸூரிகளான ஆழ்வார்களின் திவ்யப்பிரபந்தங்களில் பாடப்பெற்றுள்ள திவ்ய தேசங்கள் 108ல் திருவல்லிக்கேணி மிகச் சிறப்பு வாய்ந்தது பேயாழ்வார், திருமழிசை ஆழ்வார், திருமங்கை ஆழ்வார் ஆகிய மூவராலும் மங்களா சாஸனம் செய்யப்பெற்றதும் எம்பெருமான்கள் ஐவர் எழுந்தருளியிருப்பதும் இத்தலத்தின் விசேஷங்களாகும். கீதாசார்யனான ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதிப்பெருமானின் இன்னருளால் நடந்து வரும் இந்த ஸன்னிதியின் வேத அத்யாபக கோஷ்டியின் அந்நியப்ரயோஜனமான கைங்கர்யம் மிகவும் பிரஸித்தமானது.

சென்னை உயர்நீதிமன்றம் C S. 349/1923 என்ற வழக்கின் தீர்ப்பில் இக்கோஷ்டி மிகவும் புராதனமானது என்றும் மணவாள மாமுனிகள் காலம் தொடங்கி சுமார் 700 வருடங்களாக கைங்கர்யத்தை இடையரூது நடத்திவரும் கோஷ்டியைப் பாராட்டியுள்ளது 1923ல் வழங்கப்பட்ட அந்த தீர்ப்பைத் தொடர்ந்து மேலும் உற்சாகத்துடன் நடத்தப்பட்டுவரும் கோஷ்டி 59 ஆண்டுகள் நிறைந்து 60வது வருடத்தில் அடிபெடுத்து வைக்கிறது. இந்த 760வது ஆண்டுவிழாவை 10 4 - 82 முதல் 19 4 82 வரை நடக்கவிருக்கும் ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி ஸ்வாமி ப்ரம்மோத்ஸவத்தில் சிறப்பாகக் கொண்டாட, கீழ்க்கண்ட திட்டங்களை வகுத்துள்ளது

1. பற்பல திவ்ய தேசங்களிலிருந்து வேதம் வல்லார்களை யும், இத்தமிழ் மறைவல்லார்களையும் வரவழைத்து, சன்மான யளித்து கௌரவித்தல்.

2. பத்து நாட்களும் வித்வான்களின் உபந்யாஸங்களை கடைத்தி, வித்வான்களை கௌரவித்தல்

3. 760 ஆண்டு விழாவையொட்டி மலர் ஒன்று (வெளி யிடுதல். அம்மலரில் (1) இச்சன்னிதி எம்பெருமான்கள் சாற்றிக் கொள்ளும் திருக்கோலங்கள் 2) அத்வாபகர்களினுடையவும் கோஷ்டியினுடையவும் பற்பல புகைப்படங்கள் (3) கோஷ்டியின் வரலாறு, (4) இச்சன்னிதியின் பழக்க வழக்கங்கள் பற்றிய விளக்கங்கள், (5) கோஷ்டியைப் பற்றிய உயர்நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள், உரிமைகள், (6) வித்வான்களின் கட்டுரைகள் ஆவியவை இடம் பெறும்.

இம்மலருக்கு அடக்கவிலை சுமார் ரூ 20 /-ஆகும் கோஷ்டியலுவலகத்தில் முன்னதாகவே பணம் செலுத்தி பதிவு செய்து கொள்ள வேண்டும். வெளிவரும் தேதி பின்னூல் அறிவிக்கப்படும்)

கோஷ்டியாரின் இத்திட்டங்களை விரைவேற்ற சுமார் ரூ. 25,000/-தேவைப்படுகிறது. 'உலகில் ஏந்து பெரும் செல்வத்தராய் திருமால் அடியார்களைப் பூசிக்க கோற்றார் களே' என்று நம்மாழ்வார் அருளியபடி செல்வம் படைத்த பயனே ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை ஆராதிப்பது தானே! அனைவரும் இயன்ற அளவு பொருளுதவி செய்து, கைங்கர்யத்தில் அன் வலித்து கீதாசார்யனின் கடாசுஷத்திற்கு இலககாகுமாறு வேண்டுகிறோம்.

நன்கொடைகளை செயலாளர், வேத அத்வாபக கோஷ்டி, 12, தேரடித்தெரு, திருவல்லிக்கேணி சென்னை-600005 என்ற விலாசத்திற்கு அனுப்பலாம்.

அ ச ஸ்ரீனிவாஸாசாரியார்
தலைவர்

ந. க. பார்த்தலாரதி ஐயங்கார்
செயலாளர்

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

ஆசார்ய ஹ்ருதய திவ்யசாஸ்திரத்தில் இரண்டாவது ப்ரகரணத்தில் "அழுந்தொழும் ஸ்நேஹபாஷ்பாஞ்ஜலி யோடே" இத்யாதி சூர்ணையில் நம்மாழ்வார்க்கு, இனைய பெருமான் பரதாழ்வான் சத்ருக்நாழ்வான் ப்ரஹ்வா தாழ்வான் முதலான பல புராண புகுஷர்களோடு ஸாம்யம் சொல்லுகையில் சத்ருக்நாழ்வானோடு ஸாம்யம் நிர்வ ஹிக்கிற விடத்தில் (மூலத்தில்) "புலன்கொள் நித்யசத்ரு விசிந்தநம்" என்கிற ஸ்ரீ ஸூக்தியுள்ளது. பாகவத சேஷத் வமே பரமபுகுஷார்த்த மென்று அறுதியிட்ட சத்ருக் நாழ்வான் பெருமானுடைய வடிவழகில் ஈடுபடாதே பரம பாகவதோத்தமனான பரதாழ்வானுடைய அநுஹுத்தியி லேயே ஊன்றியிருக்கச் செய்தேயும், அந்த பரதாழ்வானு டைய உகப்புக்காகப் பெருமானுடைய வடிவிலேயும் நெஞ்சு

ஸ்ரீ.உ.வே. மஹாவித்வான் ரீரத்வாத் பயங்கரம்

அண்ணாநிகராசாரியர்ஸ்வாமி

சென்று பெருமானையே சிந்தனை செய்து கொண்டிருந்தது போல நம்மாழ்வாரும் இங்ஙனே யிருந்தாரென்று நிரூபணம் செய்கிறது இங்கு. சத்ருக்நாழ்வான் படியை ஸ்ரீராமாயண ச்லோகங்கள் கொண்டும், ஆழ்வார் படியைத் திருவாய் மொழிப் பாகரங்கள் கொண்டும் நிரூபித்தருளுகிறார். சத்ருக்நாழ்வான் பெருமான் வடிவிலே நெஞ்சு சென்று அதனையே நெஞ்சில் சிந்தனை செய்து கொண்டிருந்தானென் பதற்கு ஸ்ரீராமாயணத்திலிருந்து ப்ரமாணம் காட்டியாக வேண்டும். மூலத்தில் ஸ்ரீ ராமாயண ப்ரமாண மொன்று காட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஆசார்ய ஹ்ருதய க்ரந்தமானது தமிழ்ப் ப்ரமாணங்களையோ, ஸம்ஸ்க்ருதப் ப்ரமாணங் களையோ எவ்விதமாகக் காட்டுகிற வழக்கமோ அவ்வித மாகவே இங்கும் காட்டியிருக்கிறது. அதாவது 'நித்யசத்ரு

'விசிந்தம்' என்று மூலமுள்ளது. அயோத்யாகாண்டத்தில் என்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கத்தில் (3) "ஜாகரீமி நாஹம் வைபிமி தமேவார்யம் விசிந்தயந்" என்கிற ச்லோகம் சத்ருக்நாழ்வானுடைய வார்த்தையாக ஸ்பஷ்டமாய்க் காணப்பட்டுவருகிறது. இந்த ச்லோகமேதான் ப்ரக்ருத ஸ்தலத்திற்கு மூலகாரரால் மூலமாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. (விசிந்தயந்) என்பதை (விசிந்தம்) என்று மாற்றி னாதித்திருப்பதானது வாக்யாத்வயத்திற்காக. இத்தக்ரந்தத்தின் சைலீயே இப்படிப்பட்டதாகையால் இதில் விவாதம் வேண்டா. ஏவஞ்ச "தமேவார்யம் விசிந்தயந்" என்கிற சத்ருக்நவசநத்தையே கொண்டு மூலம் அமைக்கப்பட்ட தென்பது நிர்விவாதம். இவ்விடத்தில் மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானம் இருக்கும் படியை இனி விமர்சிப்போம்.

*சத்ருக்நாழ்வான் -- பெருமாள் வடிவிலே தெஞ்சு சென்று *விசிந்தயந்* என்கிறபடியே எப்போதும் அதை மநஸ்ஸிலே கொண்டிருக்குமா போலே" என்று அருளிச் செய்து விட்டு.

*விசிந்தந மென்கிறனிதுக்கு இப்படி வ்யாக்க்யானம் பண்ணிற்று இதின் பட்டோலை யானதிலே உறுமோ வென்று நித்யசத்ருவை வென்று புலன் கொள் வடிவை விசிந்தயநாயிருக்கும் என்று விசிந்தயந் என்று ஒரு வசன முண்டாகவு மெடுத்து இப்படி இவர்தாமே அருளிச்செய்துவைக்கையாலே. இவ்விடத்திலும் சிந்தநமென்னாமல் விசிந்தநமென்றது அவ்வசந ஸூசக மாகவிதே 'விசிந்தயந்' என்கிற வசநம் இன்ன விடத்திலே யென்று த்ருஷ்டமாய்த்தில்லை; வந்தவிடத்திலே கண்டு கொள்வது"

என்றருளிச்செய்து தலைக்கட்டியிருக்கிறார். இத்தால் *விசிந்தயந்* என்கிற வசன மிருக்குமிடம் மாமுனிகளுக்குத்

தெரியவில்லை யென்று ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. அயோத்யாகாண்டத்தில் (89-3)* தமேவார்யம்' விசிந்தயத்* என்றிருப்பது அல்பஜ்ஞர்களான அஸமதாதிகளுக்கும் நன்ருகத் தெரிந்திருக்க இது ஸர்வஜ்ஞரான மாமுனிகளுக்குத் தெரியவில்லை யென்றால் இதனில் மிக்க வியப்புண்டோ? இங்கே தத்துவமென்ன என்று விவேகிகள் யாவரும் விமர்சிக்க ப்ராப்தம். ஆங்காங்கு காலகேபம் ஸாதிக்வும் ஸ்வாமிகளிலே சிலர் இங்கே சொல்லுவதென்ன வென்றால்; மணவாளமாமுனிகள் ஸர்வஜ்ஞராயிருக்கச் செய்தேயும், ராமக்ருஷ்ணாதிகள் அஜ்ஞத்வ அசக்தத்வங்களை பாவித்ததுபோலத் தாமும் பாவிக்கவேண்டி, தமக்குத் தெரியாத விஷயங்களும் உண்டென்று காட்டவேண்டி இங்ஙனே அருள் செய்து வைத்தார் என்கிறார்கள். வேறுசிலர் சொல்லுவதாவது—''இன்ன விடத்திலே யென்று த்ருஷ்டமாய்த்தில்லை'' இத்யாதி பங்க்திகள் மாமுனிகள் அருளிச் செய்தவையாக இருக்க மாட்டா; பிற்காலத்தில் ப்ரகழிப்பதங்களாக இருக்கும்— என்பது. இப்படிப்பட்ட ஸமாதானங்கள் அத்யந்தம் அஸமஞ்ஜஸங்கள். முந்தின ஸமாதானத்தில், விசிந்தயத் என்கிற ப்ரமாண மிருக்குமிடம் மாமுனிகளுக்கு நன்ருகத் தெரிந்திருந்தும் வேலுமென்றே தெரிந்ததில்லை யென்று எழுதினாரென்பது மாமுனிகளை விப்ரலம்பக கோடியிலே யாக்குவதாகும். இது ஸ்வாமியின் இயல்புக்குச் சிறிதும் சேர்ந்ததன்று. பிந்தின ஸமாதானம் (ஸ்ரீ ஸூக்திகள் ப்ரகழிப்பதம் என்பது) ஸூதராம் அநுபபந்நம் ஏனென்னில்; உண்மையில் ப்ரமாண வசனத்தைப் பூர்த்தியாக எடுத்துக் காட்ட வேண்டியிருந்தும் காட்டியருளவில்லை; பட்டோகையிலிருந்து ஸ்ரீஸூக்தியை யுதாஹரித்திருப்பது பிறர்க்கு ஸாத்யமான காரியமன்று. ஆகவே ப்ரகேபவாதமும் சிறிதும் அங்கீகரிக்கத் தக்கதன்று.

பின்னை இங்கு உண்மை யென்னவெனிக் ; ஊக்கத்தோடு கேண்மின் . ஸ்ரீ ராமாயணாதி இதிஹாஸ புராண ச்லோகங்களில் பலவகையான பாடபேதங்கள் பூர்வாசார்யர்களின் காலத்திலேயே நேர்ந்திருக்கின்றன . இதற்கும் பல நிதர்சனங்கள் காட்டவேண்டியதுண்டு ; அது மற்றொருகாலாகும் . இவ்விடத்தில் "தமே வார்யம் விசிந்தயந்" என்று பாடமிருப்பது போலவே "ராமமேவாநுசிந்தயந்" என்கிற பாடமும் முன்னோர்களின் காலத்திலேயே யிருந்திருக்கிறது . கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு வியாக்கியான அவதாரிகையின் அரும்பதவுரையிலே "ராமமேவாநு சிந்தயந்" என்கிற பாடமே யிருப்பதை எல்லாப் பதிப்புகளிலும் காண்கிறோம் . ஸ்ரீ ராமாயண ஸ்ரீ கோசங்களிலும் சிவவற்றில் இங்ஙனே பாடம் காண்கிறோம் . ஆசார்ய ஹ்ருதயகாரருக்கு "தமே வார்யம் விசிந்தயந்" என்கிற பாடமே கிடைத்திருக்கிறது . மணவாளமாமுனிகளுக்கு "ராமமேவாநு சிந்தயந்" என்கிற பாடமே கிடைத்திருக்கிறது . மூலத்தில் விசிந்தயம் என்றும் , பட்டோலையிலும் 'விசிந்தயந்' என்றும் ஸுஸ்பஷ்டமாக இருக்கையாலே இவ்விடத்திற்கு (அநுசிந்தயந்) என்றுள்ள வசனத்தை யெடுத்துக்காட்ட ஒளசித்யமில்லை யாயிற்று . அந்த வசனம் இங்கு ஸ்புரிப்பதற்கே இடமில்லாமல் போயிற்று . ஆசார்ய ஹ்ருதயக்ரந்தம் அப்போது ப்ரவசந பரம்பரையிலும் விசேஷமாக வந்திருக்க வில்லை போலும் . ஆக, "ராமமேவாநு சிந்தயந்" என்கிற பாடமே கொண்டிருந்தவர் ஆசார்யஹ்ருதயகாரர் . இதனால் இவ்விடத்தில் இப்படிப்பட்ட ச்லேச முண்டாயிற்றென்று உண்மையுணர்ந்த பெரியார்கள் உபபாதிக்கிறார்கள் .

வடஆற்காடு திருப்பத்தூர்க் கோட்டையில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீபெருந்தேவி ஸமேத கஜேந்திரவரத ஸ்வாமிக்கு 22-2-82 முதல் 26-2-82 வரை லக்ஷார்ச்சனை நடைபெறும் . 27-2-82 காலை விசேஷ திருமஞ்சளமும் மாலை திருக்கல்யாண உத்ஸவமும் நடைபெறும் .

அன்புள்ள வாசகரே!

ஆண்டு மலர், காலண்டர் முதலியவை வெளியாகி ஒரு மாதத்திற்கு மேலாகியும் அவை இன்னும் பெரும்பாலோர்க்கு அனுப்பப்படவில்லை என்பதை வந்துத்தட்டன் தெரிவிக்கிறோம். கீதாசார்யன் மாத இதழ் போல் இவைகளை மொத்தமாக (V.P.P.ல்) அனுப்புவதற்கு தபால் அலுவலகத்தின் விதிகளால் இல்லை. எனவே தனித்தனியாகத்தான் அனுப்ப வேண்டியிருக்கிறது மேலும், பொறுப்பேற்றிருக்கும் நாங்களும் இப்பணியில் எங்களை முழுதேரமும் ஈடுபடுத்திக் கொள்ள முடியாமல் அலுவலக வேலைகள் குறுக்கிடுகின்றன. எனவே சிறிது சிறிதாக ஆண்டு மலரையும் காலண்டரையும் அனுப்பிக் கொண்டேயிருக்கிறோம், விரைவில் உங்கள் அனைவருக்கும் கிடைத்து விடும். இடையில் ஏற்படும் தாமதத்தை நிச்சயம் நீங்கள் பொறுத்துக் கொள்வீர்கள் என்று நம்பிக்கை எங்களுக்குண்டு.

சித்திரை இதழிலிருந்து சில புதிய பகுதிகளைத் தொடங்க எண்ணியுள்ளோம். இதில் வாசகர்களாகிய உங்களுடைய பங்கு அதிகரிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். அதற்கெற்றோர் போல் உங்களில் பலர் 'கேள்வி பதில்' 'வாசகர் கருத்து' போன்ற பகுதிகளைத் துவக்குமாறு கடிதமொழியிருக்கிறீர்கள் ஏற்கனவே இப்பகுதிகளை அறிமுகப்படுத்தியிருந்தாலும், அவற்றில் நீங்கள் அதிகம் ஆர்வம் காட்டாததன் காரணமாக அப்பகுதிகள் நிறுத்தப்பட்டன. அப்பகுதிகளை

யீண்டும் துவக்கவதில எங்களுக்கும் மகிழ்ச்சிதான். பெருமளவில் கேள்விகளை உங்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கிறோம். எவருக்கும் அஞ்சாமல் துணிவுடன் பதிலளிப்பதில் புகழ் பெற்றவரான 'ஸுதர்சனர்' கீதாசார்யனில் பதிலளிக்க இணைந்துள்ளது நமது பெரும் பாக்யமாகும். இந்த வாய்ப்பை நழுவு விடாமல் பயன் படுத்திக் கொள்வது உங்கள் பொறுப்பு.

கீதாசார்யன் பற்றிய உட்களது கருத்துக்களை விரித்து விவாதிக்கக் கோரியோடு எழுதியனுப்புகள். எப்படிப்பட்ட கருத்துக்களாயினும் அவை கீதாசார்யனில் விவாதிக்கப்படும். நீங்கள் எழுதியனுப்பும் கேள்விகள் அவ்வது கருத்துக்கள் மூலவாரு ஆஸ்கில மாதமும் 5ம் தேதிக்குள் எங்களுக்கு வந்து சேர வேண்டும். இப்பகுதிகள் தொடர்ந்து சிறப்புறு அமைய வேண்டுமானால் பெருமளவில் வாசகர்களாகிய நீங்கள் பங்கு கொண்டு உதவியும்.

மேலும் என்ன புதிய பகுதிகளைத் தொடங்கலாம் என்பது பற்றியும் வாசகர்களது ஆலோசனைகளை வரவேற்கிறோம்.

அடிவீழ்ச்சி

தக்கார் மிக்காரிகளுடைய திருவடிகளில் தண்டம்-
ஸமர்ப்பித்துக் கொள்வதானது அடிவீழ்ச்சியெனப்படும்.
“வேங்கடத்துச் செங்கண்மால் சேவடிக்கிழ் அடிவீழ்ச்சி
விண்ணப்பம்” என்று ஸ்ரீ ஆண்டாள் பிராட்டியார் அருளி-
யிருப்பதைக் காணலாம். இப்படி எம்பெருமான் திருவடி-
களில் தண்டம் ஸமர்ப்பித்துக் கொள்வதைப்போல, ஆசார்-
யர்களுடைய திருவடிகளிலும் தண்டம் ஸமர்ப்பித்துக்
கொள்வார்கள்; “ஸ்ரீமத் ததங்கரியுகளம் ப்ரணமாயி
மூர்த்தநா” என்று, ஸ்ரீ ஆளவந்தார் ஆழ்வார் திருவடிகளில்
வணங்கிக் கொள்ளுகிறார்; “ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ
ஸரணம் ப்ரபத்யே” என்று, சுரத்தாழ்வான் எம்பெருமா

R. வேங்கடராமானுஜன்

னார் திருவடிகளில் வணங்கிக் கொள்ளுகிறார்: இங்ஙனம்,
எம்பெருமான் திருவடிகளிலும் ஆசார்யர்களுடைய திருவடி-
களிலும் வணங்கிக் கொள்வது போலவே மற்றும் அல்விருவ-
ருடைய அடியார்கள் திருவடிகளிலும் வணங்-
கிக் கொள்வார்கள் “தண்ணீரையெம்பெருமான் தாள்
தொழுவார் காண்மின் என்தலை மேலாரே” என்றும், “திரு-
நாரணன் தொண்டர் கண்மீர் இடையார் பிறப்பிடைதோர்
தெமக்கெம்பெருமக்களே” என்றும் அருளியுள்ள பாசுரங்-
களால் இவ்விஷயம் தெளிவாகின்றது.

ப்ரணவத்தில், அகாரத்தின் பொருளாய் விளங்குந் திரு-
மாலுக்கே, மகாரத்தின் பொருளாய் விளங்கும் ஆன்மாக்க-
ள் அனைவரும் அடிமைப்பட்டவர்கள் என்பதை உகாரத்-
தின் பொருளாய் விளங்குகின்ற ஆசார்யர் உணர்த்து-
கின்றார்; இங்ஙனம், ஆசார்யரால் உணரப்பெற்ற ஒருவன்,
எம்பெருமான் திருவடிகளில் வணங்குகின்றான்; அவனு

டைய அவதாரம் என்றே கருதப்படுகின்ற ஆசார்ய திருவடிகளில் வணங்குகின்றான்; அவ்விருவருடைய திருப்பாதங்கள் போன்ற அடியார்களின் திருவடிகளில் வணங்குகின்றான்; இவ்வாறு வணங்குதலானது, ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியதாகும். தனக்கேயுள்ள சிறப்புத்தன்மை ஸ்வரூபம் எனப்படும். அதாவது அடிமையாயிருத்தல் என்பதாம்.

எம்பெருமானைப் பிரிந்து அதனால் ஆற்றாமையிக்குள்ள ஆண்டாள் பிராட்டியார் தம்முள் கூடி ஆடிக் கொண்டிருக்கும் மயில் கூட்டத்தை நோக்கி "கணமாமயில்காள் கண்ண பிரான் திருக்கோலம் போன்று, அணிமா நடம்பயின்று ஆடுகின்றீர்க்கு அடிவீழ்கின்றேன்" என்று அருளியிருக்கிறார். உங்களுடைய நிறம் கண்ணபிரானுடைய நிறத்தை நினைவுபடுத்துகின்றது; அப்படியே உங்களுடைய ஆட்டமும் அவனுடைய ஆட்டத்தை நினைவுபடுத்துகின்றது; நாட்டியக் கலையில் கூறப்படாத அற்புதமானது அவனுடைய ஆட்டம்; அப்படியே உங்களுடைய ஆட்டமும் காணப்படுகிறது. நீங்கள் என்னுடைய முன்பு தில்லாமல் மறைந்திருக்க வேண்டுமென்று உங்களுக்கு வணங்குகின்றேன் என்பது பொருள்.

விரிந்த தோகையையுடைய மயில்களைப் போன்றவர்கள் பரந்த ஞானத்தையுடைய அடியார்கள் ஆதலால் மயில்கள் எனப்படுகிறார்கள். அவர்கள் புத்ரர்களாகவும் சிஷ்யர்களாகவுமுள்ளவர்களாவார்கள்; அவர்களை நோக்கி "உங்களுக்கு அடி வீழ்கின்றேன்" என்று அருளியது தக்கதன்று என அவர்கள் எண்ணினார்கள்; அதற்கு விடையாக அமைகிறது பிற்பகுதி. "பணமாடரவணைப் பற் பல காலமும் பள்ளி கொள். மணவாளர் நம்மைவைத்த பரிசிது காண்மினே" என்று அருளியிருக்கிறார்: படமெடுத்து ஆடிக் கொண்டிருக்க

கும் திருவனந்தாழ்வான் மடியில் அறிதுயிலமரும் எம் மணவாளர் பற்பல காலமும் செய்துவந்த பெரு முயற்சியின் பயனே யான் உங்களை வணங்குதலாகும். அவர் என்னுடன் கலப்பதாக வந்து என்னுடைய கால்களைப் பிடித்து என்னைத் தம்வசமாக்கினார்; பின்பு மறைந்து நின்று உங்களுடைய கால்களை யான் பிடிக்கும்படி செய்துவிட்டார்; இனி என் செய்வேன்; நீங்கள் கால்களைத் தரவேண்டியவர்களாயினீர்; நானும் உங்களுடைய கால்களைப் பிடிக்க விரியேனாயினேன்; இவ்வண்ணம் அவர் செய்து விட்டார் என்ற கருத்துத் தோன்ற அருளியுள்ளார்; ஒருவர்க்கொருவர் தாழ்வது அடியார்களின் இலக்கணம்; ஆதலால் உங்களை வணங்குகின்றேன் என்ற குறிப்பு இங்கே விளங்குவது காணலாம். ஆசார்யனாயுள்ளவனும் தன்னுடைய சிஷ்யனுக்கு வணங்குதல் கூடும் என்பதற்கு இந்தப் பாசரம் ப்ரமானமாக அமைந்துள்ளது, என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஆசார்யர்களின் அநுஷ்டானங்களை இந்தப்பாசரவுரையில் காட்டியுள்ளார்.

அம்மணியாழ்வான் என்பவர், ஒருவனுக்கு நல்லுரை கூறினால் பின்பு அவனை வணங்கிக் கொள்வாராம்; ஏன் சிஷ்யனுக்கு வணங்குகின்றீர் என்று யாராவது கேட்டால், 'இவன் யானறிந்த வைஷ்ணவன்; ஒருவனை வணங்குவது அவன் வைஷ்ணவன் என்ற கருத்தாலன்றோ; அவ்வைஷ்ணவத்தன்மை இவனுக்குள்ளதால், இவனை வணங்குகின்றேன்' என்பாராம். இங்ஙனம், இவர் செய்வதைக் கேள்வியுற்ற ஜீயர் (ஆட்கொண்ட வில்லி ஜீயர்) அம்மணியாழ்வான் அங்ஙனம் செய்தல், தனக்குத் தக்கதாயினும் சிஷ்யனுக்கு அநர்த்தமாய் முடியலாம்; அவிலேலியான சிஷ்யன் அங்ஙனம் அம்மணியாழ்வான் வணங்காத நாட்களில் வருந்துதல் செய்வான்; அங்ஙனம் வருந்தினால் அது சிஷ்யனுக்குக் கேடன்றோ என்றாராம். ஆட்கொண்ட வில்லி ஜீயர் என்பவர் உடையவருடைய சிஷ்யர்; ஆழ்வான் ஆண்டான் இவர் +னின் வரிசையில் எண்ணப்படுகின்ற பெருமை வாய்ந்

தவர்: பிறருடைய கருத்தினைத் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு அவர் இவ்வாறு அருளிஞர் என்பது புலனாகிறது.

அப்பொழுது கோஷ்டியிலுள்ள திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் "ஏன் சிஷ்யனை அவிலேகியென்று கூற வேண்டும்: விவேகமுடையவனுயன்றே தன்னை ஆசார்யனுக்கு அடிமையாக்குகின்றான்; ஆசார்யனுக்கு அடிமையாக்குதல் என்பது ஆசார்யனுடைய விருப்பத்தின்படி நடந்து கொள்ளுதலன்றே. ஆசார்யன் தன்னை வணங்கினால் அதனையும் ஆசார்யன் அடிமை கொள்ளும் முறையில் ஒன்றாகவன்றே சிஷ்யன் கருதுவான்; தன்னை ஆசார்யன் வணங்கினானென்று கருதமாட்டானன்றே. இத்தகைய சிஷ்யனானவனையே ஆசார்யன் வணங்குவான் என்பதை "மடக்கினியை கை கூப்பி வணங்கினாளே" என்ற பாசுரத்தாவறியலாம். மடக்கினி என்பதற்கு அடக்கமுடைய கினியென்று பொருள். தன்னுடைய பெருமையைக் கருதாமல் ஆசார்யனுடைய நினைவைப் பின்பற்றி பணிந்துள்ள சிஷ்யனையே 'மடக்கினி' என்று ஆழ்வார் குறிப்பிட்டுள்ளதைக் காணலாம்" என்று பணித்தாராம்.

பட்டர் அருளிச் செய்த வார்த்தைகளைக் கேட்டபிள்ளை திருநறையூர் அரையர், "இதற்கு முன்பு எந்த ஆசார்யரிடத்திலும் இந்த வார்த்தையைக் கேட்டறியோம்" என்று பட்டரைப் புகழ்ந்து கூறியபோது, பட்டர் சங்கோசப்பட்டாராம். அதற்கு "பிள்ளாய்! முன்பும் இப்படிப் புகழ்ந்தார் உண்டு; ஒரு திரியக்கைத் திருநாமத்தைக் கற்பித்து, பின்பு அதின் வாயிலே கேட்டு, அதின் காலிலே விழுந்தாருண்டு காணும் என்றாராம். உடையவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டியுடன் நீராட எழுந்தருளும் போது ஆசார்யரான பெரிய நம்பிகள் உடையவருக்கு தண்டவிட்டுக் கொள்வாராம்; அதனை 'ஆசார்யர் நம்மை அடிமை கொள்ளுகிறார்' என்று கருதி உடையவர் விநயம்பாவிக்காமல் எழுந்தருளுவாராம். இந்தச் சரித்திரத்தை அப்பாசுரவுரையில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை காட்டியிருக்கிறார். இதனால், யாவர்க்கும் ஸ்வரூபம் அடியார்களை வணங்குதலாகும் என்பது பெறப்பட்டது காணலாம்.

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை

இரண்டாம் அத்யாயம்

ஆச்சர்யவத்பர்யதி கர்சிதோமர்ச்சர்யவத்வததி

ததைவ சர்யம்

ஆச்சர்யவச்சைநம்ய : ஸ்ருணோதி ஸ்ருத்வாஃயோம்

வேதாசைவ கர்சித் || 29

இந்த ஆத்மாவை எவனோ ஒருவன் பார்க்கிறான்; எவனோ ஒருவன் பிறர்க்குச் சொல்லுகின்றான்; எவனோ ஒருவன் கேட்கின்றான்; கேட்டபடி எவனோருவனும் ஆத்மாவின் உண்மை நிலையினை அறிகிறானில்லை என்பது பொருள்.

ஒருவனும் உண்மையை அறிகிறானில்லை என்ற உண்மையால், ஒருவனும் உள்ளவாறு பார்க்கிறானில்லை என்பதும், ஒருவனும் உள்ளவாறு சொல்லுகிறானில்லை என்பதும், ஒருவனும் உள்ளவாறு கேட்கிறானில்லை யென்பதும் பெறலாயிற்று. மற்றைப் பொருள்களினும் வேறுபட்டு அற்புதனாயிருக்கிற இந்த ஆத்மாவை மிக்க புண்ணியமுடைய ஒருவனே கேட்பான்; பின்பு சிந்தித்து ஆத்மாவை நிச்சித்துக் கொள்வான்; பின்பு சொல்லுதற்குத் தகுதியையுடையவனாய்ப் பிறர்க்குச் சொல்லுவான்; பின்பு ஆத்மத்தியானம் பண்ணுவான்; அதனால் ஆத்மாவைக் காண்பான்; பின்பு பல நாட்காட்சியினால் ஆத்மாவை உள்ளவாறு காண்கிறான் என்று எம்பெருமான் தெரிவித்துள்ளான்.

ஆத்மா தேகத்தினும் வேறுபட்டவனாயின் அவன் ஏன் காணப்படவில்லையென்ற ஐயம் அர்ச்சுனனுக்கு உண்டாயிற்று; யாவரும் காணமுடியாத ஆத்ம விஷயத்தைப் பார்த்தல் அரிதென்று கூறி அவனுடைய ஐயத்தைத் தவிர்த்துகின்றான் என்பது கருத்தாகும். "ஆச்சர்யவத்பர்யதி" என்றவிடத்து, 'ஆச்சர்யமுடையவனைப் போலப் பார்க்கின்றான்' என்று பிறர் பொருள் கூறியுள்ளார்கள்; அது ஆத்மாவின் சிறப்பினைத் தெரிவிக்கின்ற இவ்விடத்திற்குப் பொருந்தாதென்று திருவுள்ளங்கொண்டு, "ஆச்சர்யவத் அவஸ்தி தம் ஏ நம் கர்சித் பர்யதி" என்று ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அருளியிருக்கிறார்; அற்புதனாயுள்ள இந்த ஆத்மாவை ஒருவன் பார்க்கிறான் என்றால், ஆத்மாவின் சிறப்பு விளங்கும் என்பது ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம். அதனால் 'அவஸ்தி தம்' என்று ஒரு சொல் வருவித்துரைத்துள்ளார் என்பது கானலாம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவம்

Dr. V. V. ராமானுஜம்

கீதாசார்யன் கை இதழில் குறிப்பிடப்பட்ட ஏறும்பியப் பாவின சலோகத்தில் காட்டப்படும் வைஷ்ணவ லக்ஷணங்களைச் சிறிது விளக்குவோம். நிவிஜ்ஜஸுஹ்ருத் என்ற லக்ஷணம் விளக்கப்பட்டது. இனி மற்றய ஐந்தையும் பார்ப்போம்.

அபகதமதமாண : விஷயஸுகங்களை அநுபவிப்பதில் களிப்பற்றவர்கள். தம்மிடம் என்ன விதமான பெருமை இருந்தாலும் அதனால் சிறிதும் செருக்கில்லாதவர்கள். மதம் என்பதைச் சிறிது மாற்றினால் தமம் ஆகிறது. அடக்கம் என்று பொருள்படும். வைராக்கியமும் அடக்கமும் குடிக்கொண்டவர்கள் இவர்கள்.

அந்திமோபாய நிஷ்டை : "ஆசார்யாபிமாநமேஉத்தாரகம்" (ஸ்ரீவசனபூஷணம்-447) என்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட சரமோபாய நிஷ்டையில் ஊன்றியவர்கள். இதுவே மணவாளமாமுனிகள் ஆர்த்திப்ரபந்தத்தில், "மதுரகவி சொல்படியே நீலையாகப் பெற்றோம்" (55), "உந்தன் அபிமானமே உத்தாரகம் என்று தெளிந்திருக்கச் செய்த நீ எதிராசா! (56) "இந்தவுயர்க்கெல்லா உறவும் நீ அன்றோ எதிராசா! நிலலாததுண்டோ என் நெஞ்சு (58) காட்டும் மேலான அர்த்தம். மதுரகவி சொல்லாவது "தேவு மற்றறியேன்" என்ற படி தமதாசார்யரான ஆழ்வாரையல்லது வேறு தெய்வமறியாத நிலை. எம்பெருமானடியார்கள் நம்மையாளும் பரமர். "சொல்நேர்பட்ட தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர்

தொண்டன் சடகோபன்" என்று தம்மை நிஷ்கர்ஷித்துச் சொன்னார் ஆழ்வார். "நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான் உற்றதும் உன்னடியார்க் கடிமை" என்று திருமங்கையாழ்வார், திருமந்திரம் கற்றுத் தம்மை பாகவத சேஷப் பொருளாக உணர்ந்ததாகக் கூறுகிறார். "இங்கு பாகவதர்களில் முதல்வன் ஆசார்யன். ஆசார்யரில் நம்முய்வுக்கு உபாயமாய் நிற்பவர் எதிராசர். எம்பெருமானிடமும் அவனடியாரிடத்தும் ஈடுபடுகை ஒரு நிலை. "இராமானுச என்னும் எவ்விடத்தும் என்புற்ற நோயுடல்தோறும் பிறந்து இறந்து எண்ணரிய துன்புற்றுவினும் உன்தொண்டர் கட்கே அன்புற்றிருக்கும்படி என்னையாக்கி அங்காட்படுத்தே" என்று எம்பெருமானாரிடம் வேண்டுகிறார் திருவரங்கத்தமுதனார் இராமானுச நூற்றந்தாதியில். முன் சொன்ன நிலையினும் சரியது எம்பெருமானாரிடத்தும் அவரடியாரிடத்தும் மெய்யன்புடன் ஒழுகுகை "வரவரமுநிப்ருத்யை: அஸ்துமே திதயயோக:" என்று இந்நிலையை எதிராசனின் மறுதொன்றவான மாமுனிகள் திறத்தே வேண்டுகிறார் எனும்பியப்பா எம்பெருமானடியார்களும் எம்பெருமானாரடியார்களும் வேறுபட்டவர்களல்லர். முதலதுக்கு எவ்நிலை பின்னது. எம்பெருமானாரே உத்தாரக ஆசார்யர். அவரடிமானத்தைப் பெற்றுத் தரும் ஸ்வாசார்யனின் உபகாரத்தை நெஞ்சில் கொண்டு அவனே எல்லாம் என்று ஒழுகுவது அந்திமோபாயநிஷ்டையாகும்.

அதிகதபரமார்த்தை: பரமார்த்தங்கள் கை புகுந்தவர்கள் ஸகலசாஸ்த்ரலாரார்த்தத்தை உணர்ந்தவர்கள். சாஸ்த்ரம் "இதைச் செய்; இதைச் செய்யாதே" என்று விதி நிஷேதங்களானஸாமான்ய அர்த்தங்களைச் சொல்லும். "உந்தன்னோடு உற்றோமேயாவோம் — உனக்கே நாமாட்செய்வோம்" என்று, வகுத்த ஸ்வாமி என்று பகவானை அறிந்து அவனுக்கே ஆட்பட்டுக் குற்றேவல் புரிவது ஸாரமறிந்தவர்

கார்யம். இது சிறந்த அறிவேயாயினும், "பொன்னாழிக்கை என்னம்மாண் நீக்கமில்லா அடியார்தம் அடியார் அடியார் எம் கோக்கள்" (கோ—ஆளக் கூடிய ஸ்வாமி) என்றும், "எந்தை பிரான் தனக்கு அடியார் அடியோங்களே" என்றும் ஆழ்வார் சொற்படி அறிந்து நடப்பது ஸாரத்திலும் சரியது.

அர்த்தகாமரூபேஷு : அறம், பொருள் இன்பம், வீடு (தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோகம்) என்று நாம் விரும்பக் கூடிய பயன்களை நான்காகச் சொல்வர் பெரியோர். இவற்றில் தாழ்ந்த பயன்களாகிய அர்த்தம், காமம் இவைகளில் சிறிதும் நெஞ்சு வைப்பத விரக்தாக்ரேஸரர்கள் (நசையற்றவரில் தலைவர்)

நிலிஜநஸுஹ்ருத்வி : யாவரும் நன்றாக வாழவேணும் என்று நெஞ்சு நிறம்ப எண்ணுமவர்கள்; யாரிடமும் பகையில்லாதவர்கள்.

நிர்ஜிதக்ரோதலோபை : கோபத்தையும் லோபத்தையும் வென்றவர்கள், சினமே சிறிதும் இல்லாதவர். கீழ்த்தரமானது என்னக்கூடிய எண்ணமோ நடத்தையோ சிறிது மில்லாதவர்.

இப்படி இருப்பவர்களான மனவாளமாமுனிவனடியார் ஸஹவாஸமே அடியேனுக்கு எப்பொழுதுமாக நடந்து செல்வ வேணுமென ப்ரார்த்தனை இங்கு. இவைகளே ஸ்ரீவைஷ்ணவனின் உள்ளடங்கிய லக்ஷணங்கள்.

"திருக்குறுங்குடியதன்மேல் இவைபத்தும் அறியக்கற்று வல்லார் வைட்டணவர் (வைஷ்ணவர்) ஆழ்கடல் ஞாலத்துள்ளே" (திருவாய்மொழி, 5-5-11) என்ற ஆழ்வார்

திருவாக்கு. "இத்திருவாய் மொழியை அப்யஸிக்க வல்லார் (கற்றறியவல்லவர்) ஸம்ஸாரத்திலே இருந்தே வைஷ்ணவர்கள்" என்கொர் ஆழ்வார் என்று இதை ஈடு விளக்குகிறது. மேலும் ஈடு கூறுவது: "மருபூமியான ஸம்ஸாரத்திலே இருக்கச் செய்தே நித்யஸூரிகளோ டொக்கச் சொல்லலாம்படியாவர்கள் உகந்தருளின நிலங்களில் வாசியறியுமவர்கள்" என்று. மருபூமி என்பது பாலைவனத்தை. உகந்தருளின நிலம் என்பது அவன் உகந்து கோயில் கொண்டுள்ள திவ்யதேசம். "ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே நித்ய ஸூரிகள் நடுவே இருக்கிற இருப்பிலுங்காட்டில் திருக்குறுங்குடியில் நிற்கிறநிலையிலே குணதிக்ய முள்ளது" என்று அறிகையே அறியக்கற்று வல்லவராகை இது எல்லா உகந்தருளின நிலங்களான திவ்யதேசங்களுக்கும் திருத்தலங்களுக்கும் ஓக்கும் அர்ச்சாவதார எம்பெருமானே குணபூர்ணன். எல்லா குணங்களும், முக்யமாக ஸௌலப்யம், ஸௌசீல்யம், வாத்ஸல்யம், காருண்யம், முதலியவை விளங்குவது இங்கேயே. இதனால் இங்குள்ள பூர்த்தி பரமபதத்திலுமில்லை என்னலாம்படியுள்ளது. அர்ச்சாவதாரமே பூர்ணம் என்று முழுமையாக அறிந்து விசுவலித்து (ஆழ்ந்த நம்பிக்கை கொண்டு) போற்றுபவனே ஸ்ரீவைஷ்ணவன் என்று தேறிற்று. இங்குத்தைக்கு மங்களாசாஸன பரராய் இருக்கையே நமது தலையாய தொண்டு. ஆசார்யன் மகிழும் தொண்டு இது. 'வளர்த்தகனல் பயன் பெற்றேன்' என்று அவனை மகிழ்ப்பண்ணுவது இதுவே.

(தொடரும்)

ஸுதர்சனர் பதில்

ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்

ஸுதர்சனம் ஆசிரியர்,

3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17,

17. பதார்த்தத்வயம் என்றால் என்ன?

உலகில் உள்ள எல்லா வஸ்துக்களும் (பதார்த்தக் களும்) ப்ரமாணம், ப்ரமேயம் என்னும் இரண்டு வகைகளில் அடங்கும். இவையே பதார்த்தத்வயம் எனப்படும். உண்மையறிவுக்கு முக்கிய காரணமாயிருப்பது ப்ரமாணமாகும். (இது 65வது கேள்வியில் விவரிக்கப்படும்,) ப்ரமாணத்தால் அறியப்படுவது ப்ரமேயமாகும்.

18. ப்ரமேயத்வயம் என்றால் என்ன?

த்ரவ்யம், அத்ரவ்யம் என்று ப்ரமேயங்கள் இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. பலவிதமான நிலைகளை அடையும் உபாதான காரணமான பொருள் த்ரவ்யம் எனப்படும். அப்படியல்லாதது அத்ரவ்யமாகும்.

19. த்ரவ்யத்வயம் என்றால் என்ன?

ஜடம் அஜடம் என்று த்ரவ்யம் இரண்டு வகைப்படும். தானே பிரகாசிக்கும் த்ரவ்யம் அஜடமாகும். தானே ப்ரகாசியாத த்ரவ்யம் ஜடமாகும்.

20. ஜடத்வயம் என்றால் என்ன?

ஜடத்ரவ்யம் மூலப்ரக்ருதி என்றும், காலம் என்றும் இரண்டு வகைப்படும். 'பொங்கைம்புலனும்' [திருவாய் 10-7-10] என்னும் பாசுரத்தில் ஆழ்வாரால் அநுஸந்திக்கப்பட்டவையாய், மஹான், அஹங்காரம் ஐந்து தன் மாத்திரைகள், ஐந்து புகங்கள், பதினொரு இந்திரியங்கள் என்னும் 23 தத்துவங்களாகப் பரிணமிப்பது மூலப்ரக்ருதி. வருங்காலம், நிகழ்காலம், கழிந்த காலம் என்று மூன்று வகைப்பட்டது காலம்.

21. அஜடத்ரவ்யம் என்றால் என்ன?

அஜடத்ரவ்யம் பராக் என்றும், ப்ரத்யக் என்றும் இரண்டு வகைப்படும். தனக்குத்தானே பிரகாசிக்கும் அஜடத்ரவ்யம் 'ப்ரத்யக்' ஆகும். பிறருக்குத் தானே பிரகாசிக்கும் அஜடத்ரவ்யம் 'பராக்' ஆகும்.

22. பராக்த்வயம் என்றால் என்ன?

'பராக்' ஆன அஜடத்ரவ்யம் நித்யவிபூதி என்றும், தர்ம பூதஜ்ஞானம் என்றும் இருவகைப்படும். நித்யவிபூதி 12வது கேள்வி பதிலிலும், தர்மபூதஜ்ஞானம் 16வது கேள்வி பதிலிலும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

23 ப்ரத்யக்த்வயம் என்றால் என்ன?

தனக்குத்தானே பிரகாசிக்கும் 'ப்ரத்யக்' ஆன அஜடத்ரவ்யம் ஜீவன் என்றும், ஈசுவரன் என்றும் இருவகைப்படும். 8, 11 கேள்விகளின் பதில்களில் இதன் விவரணம் உள்ளது.

24. பத்தத்வயம் என்றால் என்ன?

புபுக்ஷு, முமுக்ஷு என்று பத்த ஜீவன் இரண்டு வகைப்படுவான். இவ்வுலகப் பலன்களில் விருப்பமுள்ளவன் புபுக்ஷு, மோக்ஷத்தில் இச்சையுள்ளவன் முமுக்ஷு.

25. புபுக்ஷுத்வயம் என்றால் என்ன?

அர்த்தகாமபரனும், தர்மபரனும் புபுக்ஷுக்களாவார். நாலுவகைப் புருஷார்த்தங்களான தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களில் பொருளிலும், காமத்திலும் ஈடுபட்டவன் அர்த்தகாமபரன். தர்மத்தில் ஈடுபட்டவன் தர்மபரன்.

26. தர்மபரத்வயம் என்றால் என்ன?

தேவதாந்தரபரனும், பகவத்பரனும் தர்ம பரர்களாவர். ஸ்ரீமந் நாராயணனை யொழிந்த இதர தேவதைகளை

வணங்குபவர்கள் தேவதாந்தர பரர்களாவர். ஸ்ரீ மந் நாராயணனை வணங்குபவர்கள் பகவத்பரர்களாவர்.

27? முமுக்ஷுத்வயம் என்றால் என்ன?

கைவல்யார்த்தீ, பரம மோக்ஷார்த்தீ ஆகிய இரண்டு வகையினரும் முமுக்ஷுக்களாவர். மோக்ஷத்தில் தன் ஆத்மாவையே தான் அநுபவிக்க விரும்புபவன் கைவல் யார்த்தீ எனப்படுவான். மேலான மோக்ஷத்தையடைந்து எம்பெருமானை அநுபவிக்க விரும்புபவன் பரம மோக்ஷார்த்தீ எனப்படுவான்.

28. பரமமோக்ஷார்த்தித்வயம் என்றால் என்ன?

பக்தியை உபாயமாகக் கொண்டு மோக்ஷத்தை அடைய விரும்பும் பக்தனும் ப்ரபத்தியை உபாயமாகக் கொண்டு மோக்ஷத்தை அடைய விரும்பும் ப்ரபந்தனும் பரம மோக்ஷார்த்திகளாவார்.

29 ப்ரபந்த்வயம் என்றால் என்ன?

ஏகாந்தீ, பரமைகாந்தீ என்று ப்ரபந்தன் இருவகைப் படுவான். எம்பெருமானிடம் மோக்ஷத்தோடு இவ்வுலகப் பலன்களையும் விரும்புபவன் ஏகாந்தியாவான், எம்பெருமா னிடம் மோக்ஷ பலன் ஒன்றையே விரும்புபவன் பரமை காந்தியாவான்.

30. பரமைகாந்தித்வயம் என்றால் என்ன?

த்ருப்தன், ஆர்த்தன் என்று பரமை காந்தி இருவகைப் படுவான். த்ருப்தன் என்றால் ஆறியிருப்பவன் என்று பொருள். ஆர்த்தன் என்றால் ப்ராப்யத்வரையாலே பதறு கிறவன் என்று பொருள். 'இந்த சரீரம் கழிந்த பிறகு மோக்ஷம் கிடைத்தால் போதும்' என்று ஆறியிருப்பவன் த்ருப்தன். அதற்கும் முன் விரைவிலேயே மோக்ஷம் கிடைக்க வேணும் என்று பதறுகிறவன் ஆர்த்தன். த்ருப் தன் ஆறியிருக்கைக்கு அலுதிவாஸனையினாலே சரீரத்தை விடுவதற்கு விரும்பாமை காரணமாகலாம். தொண்டரடிப் யாழ்வார் போன்ற சிலருக்கு 'அச்சவை பெறினும்

வேண்டேன்' [திருமலை-2] என்கிறபடியே அர்ச்சாவதாரத்தில் ஈடுபாடு காரணமாகலாம். பாகவதர்களிடத்தும், ஆசார்யனிடத்தும் ஈடுபாடு காரணமாகலாம். பரமை காந்தி ப்ரபன்னனை ஸ்வதஸ்வீகாரநிஷ்டன், பரகதஸ்வீகாரநிஷ்டன் என்றும் இருவகையாகப் பிரிப்பதுண்டு. மோக்ஷத்தில் எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் தனக்கும் ஆனந்தத்தை விளைப்பது என்று கருதுகையாலே ப்ரபத்தியில் உபாய புத்தியை வைப்பவன் ஸ்வகத ஸ்வீகாரநிஷ்டன். மோக்ஷத்தில் எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யத்தில் தன் ஆனந்தத்தை உத்தேச்யமாகக் கொள்ளாமல் எம்பெருமானுடைய ஆனந்தத்தையே உத்தேச்யமாகக் கருதுகையாலே, ப்ரபத்தியை உபாயமாக நினைப்பாமல், நிர்ஹேதுக க்ருபையோடும் கூடிய எம்பெருமானையே உபாயமாக நினைப்பவன் பரகதஸ்வீகார நிஷ்டனாவான்.

[17 முதல் 30 வரையிலுள்ள கேள்வியின் பதில்கள் நம் முடைய யதீந்த்ரமததீபிகாஸந்மதகாரிகாவளிவிவரணத்தில் விரிவாக விளக்கப் பெற்றுள்ளன. விலை ரூ. 10-50. சாதா தபாற் கூலி 1-50. "ஸு"தர்சனம் காரியாலயம், 3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17. என்னும் விவாசத்தில் கிடைக்கும்).

31. விபூதித்வயம் என்றால் என்ன?

(1) 'உலகம் யாவையும் தாமுளவாக்கலும் நினைபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா அவகிலா வினையாட்டுடையார் என்னும் கம்பராமாயணக் கடவுள் வாழ்த்தின்படி, எம்பெருமானுக்கு அளவற்ற லீலாரசத்தை விளைக்கும் இந்த ப்ராக்குத உலகமான லீலா விபூதி. (2) நித்ய முக்தர்கள் அவனை என்றும் அநுபவித்து வாழ்கின்ற அப்ராக்குதலோகமான நித்ய விபூதி ஆகிய இரண்டும் விபூதித்வயம் ஆகும்.

கண்ணன்கதைகள் 16ம் பக்கம் தொடர்ச்சி)
 ஊழி மறை பொழிந்து கோகுலத்தையே அழித்துவிடத்
 திட்டமிட்டிருந்த இந்திரனும் தன் முயற்சி தோல்வியுற்றது
 கண்டு மனம் மாறினான். கண்ணனிடம் தன் கொடுஞ்
 செயலுக்காக மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டு
 மென்று கூட அவன் மனத்தில் தோன்றிற்று. அந்த
 மன்னிப்பை எந்த விதத்தில் பெறலாமென்று பலவாறுகள்
 சிந்தித்துத் தயங்கிக் கொண்டிருந்தான் அவன்.
 அன்புள்ளமும், பிறர் பிழைபொறுக்கும் தன்மையுள்ள
 கண்ணன் தன்னை மன்னிப்பான் என்ற எண்ணம் இந்திரன்
 மனத்தில் இருந்தது. இந்திரன் கண்ணனிடம் மன்னிப்புக்
 கேட்கும் பொருட்டுக் காமதேனுவை அழைத்துக்கொண்டு
 பூமிக்கு வந்தான். யமுனைக் கரையில் பகைகளை மேய்த்துக்
 கொண்டிருந்த ஆயர்களுக்கு நடுவே கண்ணனும் இருந்
 தான். மூலைக்கு மூலை சிதறி ஓடியிருந்த பகைகளைப் பற்றிக்
 கொண்டு வருவதற்காக ஆயர்கள் பிரிந்து போயிருக்கும்
 வேளையில் கண்ணன் தனிபனாக ஓர் இடத்தில் உட்கார்ந்
 திருந்தான். அப்பொழுது குற்றம் புரிந்தவனுக்குரிய
 நாணத்துடனும் அடக்கத்துடனும், இந்திரன் அவனுக்கு
 முன்பு தோன்றினான்.

அப்போதுதான் அவர்ந்த செந்தாமரைகளைப் போல
 இருந்த கண்ணனுடைய இரண்டு பாதங்களையும் பற்றிக்
 கொண்டு நாந் தழுதழுக்க வேண்டிக் கொள்ளலானான்.
 “கண்ணா! அகந்தை தனியெடுக்கும்போது யாருக்குத்
 துன்பம் செய்கிறோம் என்பதையே உணராமல் மனம்
 போன போக்கில் நான் எதையாவது செய்துவிடுகிறேன்.
 முவுலகும் ஆணை செலுத்தவல்ல உனது பேராற்றலை
 உணராமல் பிழை புரிந்து விட்டேன். விருப்பு வெறுப்பற்ற
 தன்மையும் அறியாமற் செய்த பிழையைப் பொறுக்கும்
 இயல்புமுள்ள நீங்கள் என்னை மன்னிக்க வேண்டும்” —

இந்திரனுடைய சொற்களைக் கேட்டுக் கண்ணன் புன்முறுவல் பூத்தான். “நீ மன்னிப்புக் கேட்க வந்தது புதுமையில்லை. நான் எதிர்பார்த்ததுதான்” — என்று சொல்வது போல் இருந்தது அந்தச் சிரிப்பு. “தேவர்கோவே! பார்க்கப் போனால் இதில் உன் பிழை ஒன்றுமில்லை. என்னிடம் மன்னிப்புப் பெற்று என் அருளை அடைய வேண்டிய பாக்கியம் யாருக்கு இருக்கிறதோ அவர்கள்தாம் எனக்குப் பிழை செய்கிறார்கள். நீ என்னை வணங்குவதாகவோ, என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்பதாகவோ நான் நினைக்கவில்லை. உன்னுடைய ஆணவத்தையும் அகந்தையையும் அழிக்கக் காரணமாக இருந்த ஆற்றல் எதுவோ உன்னைத் துய்மைப்படுத்தி மனம் திருந்தச் செய்தது எதுவோ, அதை நீ இப்போது கை கூப்பி வணங்குகியல். மன்னிப்புக் கேட்கியல், அவ்வளவுதான். வேறு ஒன்றுமில்லை” என்றால் கண்ணன் இந்திரனுக்கு அருகில் நின்று காமதேனுவும் கண்ணனை வணங்கி மன்னிப்புப் பெறுவது போன்ற பாவனையில் தலை தாழ்த்தித் தயங்கி ஒருங்கி நின்றுது. எய்தற்கரிய அழகம் போன்ற தன் பாலைக் கறந்து தறுமணத்தோடு கண்ணனுக்கு அளித்தது. இந்திரன் அவ்வளவில் மனம் அமையாமல் கண்ணனை நீராட்டி, வழிபட்டுளிட்டுச் செல்வதற்கு விரும்பினான். ஐராவதம் என்னும் பெயரையுடைய தனது வெள்ளை யானையின்மேல் எல்லாப் புண்ணிய நீர்த்தக் குடங்களையும் சுமந்து கொண்டு வரச்செய்து கண்ணனுக்கு நீராட்டினான். நீராட்டி முடிந்ததும் அழகு மயமான ஆடையணிகளால் அலங்கரித்துக் கண்ணனுக்கு மலர் மாலைகள் சூட்டினான். தூப தீபங்கள் காட்டினான். அறுகவை அன்னங்களைப் படைத்து அளித்தான். பொன், இரத்தினம், நவமணிகள், பட்டுப் பீதாம் பரங்கள், எல்லாவற்றையும் கண்ணனுக்கு முன்பு கொண்டு வந்து அன்பளிப்பாகக் குவித்து வைத்தான். இந்திரனைப் போலவே இந்திரனால் ஆளப்படும் தேவர்கள் யாவரும் அருள் செய்தாள். அதன்பின் தேவேந்திரன் முதலியவர்கள்

கண்ணனிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு அமராபதிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

இது நடந்தபின் ஓர் அழகிய மாலை நேரம். உவகம் எழில்மயமான நிகழ்ச்சிகளில் மூழ்கி இன்புற்றுக் கொண்டிருந்தது.

இந்த அற்புத அழகு வாய்ந்த நேரத்தில் கண்ணன் யமுனை நதிக்கரையில் பிருந்தாவனத்திற்கு அருகில் அமர்ந்து புல்லாங்குழல் வாசிக்கத் தொடங்கினான்.

அழகும் இளமையும் வாய்ந்த கன்னிப் பருவத்துக் கோபியர்களின் உள்ளம் அந்தக் குழலிசையினால் மயக்க முற்றது.

ஆசையை அடக்க ஆற்றாதவர்களாய்ப் பிருந்தாவனத்திற்கு ஓடிவந்து கண்ணனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள் அவர்கள். கட்டுக்காவல், கன்னிமாடம் எல்லாம் மறந்து விட்டார்கள். 'கண்ணன், கண்ணன்' என்று அதுவே தாரக மந்திரமாகி அவன்மயமான எண்ணங்களோடு அவனைச் சூழ்ந்து நின்றனர். தன்னை மறந்து வயிப்போடு வாசித்துக் கொண்டிருந்த கண்ணன் தன்னைச் சுற்றி மான் கூட்டமும், மயில் கூட்டமும், கிளிக்கூட்டமும் நிறைந்ததுபோல் கூடி நின்ற இளம் பெண்களைப் பார்த்துத் திகைத்தான். குழலிசை நின்றது. ஏறிட்டு எதிரே பார்த்தான். "பெண்களே! இதென்ன வேடிக்கை? இந்த இரவு நேரத்தில் யாரும் தனியின்றித் தனியே நடந்து எப்படி இங்கே வந்தீர்கள்? அகரர்களும், கொடிய விலங்குகளும் இந்த வனத்தில் அதிகமாயிற்றே! பெண்கள் நிறையுடைமையை மீறி இப்படி நினைத்தாற்போல ஓடிவரலாமா? உங்கள் செயலை உங்களுடைய பெற்றோர்கள் அறிந்தால் எவ்வளவு வருத்தப் படுவார்கள்? என்னை விரும்புகிறவர்களுக்கு நான் மகிழ்ச்சி

யையும், நல்வாழ்வையும் கொடுப்பேன். ஆனால் அவர்கள் கெட்டுப் போக வேண்டுமென்று கனவிலும் விரும்ப மாட்டேன். நீங்கள் எல்லோரும் வீட்டிற்குத் திரும்பச் செல்லுங்கள். வருந்தாதீர்கள். தூய்மையையும் ஒழுக்கத்தையும், போற்றிப் பேணுங்கள்” — என்று அறிவுரை கூறி அவர்களை அனுப்ப முயன்றான் கண்ணன்.

அந்தப் பெண்களுடைய முகாரவிந்தங்கள் இதைக் கேட்டு வாடின. அவர்கள் நெஞ்சு விம்மப் பெருமூச்சு விட்டார்கள். “கண்ணா! இவ்வளவு குரூரமும், கடுமையான உள்ளமும் உனக்கு எப்படி வந்தது? எல்லாவற்றையும் உனக்காக இழந்தும் உன்னை இழக்க விரும்பாமல் ஒடி வந்திருக்கிறோம். நீ இப்படிக்கூறினால் நாங்கள் என்ன செய்வோம்? எங்கே செல்வோம்? உலகத்துக் கெல்லாம் நீ அருளைச் செய்கிறாய். நாங்கள் மட்டும் உன் அருளுக்குப் புறம்பானவர்களா? எங்கள் நெஞ்சின் ஏக்கங்களை உன்னைத் தவிர வேறு யார் போக்க முடியும்? எங்களை ஏமாற்றாதே. எங்கள் ஐம்புலன்களையும் எங்களையும் உனக்கே அர்ப்பிடுவதென்று முடிவு செய்துகொண்டு ஒடி வந்திருக்கிறோம். உன் குழலிசை எப்போதும் எங்கள் செவிகளை நிறைத்துக் கொண்டிருக்கட்டும். யார் யாரையோ எந்தெந்தத் துன்பங்களிலிருந்தெல்லாமோ காப்பாற்றி அருள் செய்கின்ற நீ எங்களையும் ஏன் காப்பாற்றலாகாது?” என்று பலவாறு குயிர்குரலிற் கூறிக் கண்ணனுடைய மனத்தை மாற்றுவதற்கு முயன்றார்கள் கோபிகைகள். மனவிகாரமற்ற நிலையில் அவர்களைப் பார்த்தான் கண்ணன். அவர்களுடைய சோகநிலை அவனுக்குப் புரிந்தது. எந்தவிதத்தில் அவர்களைத் திருத்துவதென்று அவனுக்கே விளங்கவில்லை. அவன் அவர்களிடமிருந்து மீள்வதற்கு அசக்தனானான். அந்தப் பெண்களின் அன்பு வெள்ளத்தில் மிதக்க வேண்டியவனாக மாறினான். செருக்கும், தத்தம் அழகைப் பற்றிய ஆணவமுற்றிக்க அந்தப் பெண்களுக்கு நடுவே அமைதியாக

அடங்கி ஒடுங்கி ஆணவமற்றிருந்த ஒரு பெண்ணை அவன் பார்த்தான் அந்தப் பெண் கண்ணனுடைய மனத்தைக் கவர்ந்தாள். கண்ணன் அவளருகே சென்றான். அவள் புன்முறுவல் பூத்தாள். திடீரென்று அந்தப் பெண்ணையும் கண்ணனையும் அங்கே காணவில்லை. மற்ற கோபியர் களெல்லாம் ஒன்றும் புரியாமல் நிகைத்துப் போய் நின்றார்கள். பலவாறு புலம்பிக் கொண்டும் பிரலாபித்துக் கொண்டும் இருந்தாவனத்தின் பல பகுதிகளிலும் கண்ணைத் தேடுவதற்குத் தொடங்கினார்கள் அவர்கள். கண்ணனுடைய அடிச்சுவடுகள் தென்பட்ட இடமெல்லாம் பின்பற்றிப் போனார்கள். ஆனால் அந்த மாயாவியைக் காணவே இல்லை. பித்துப் பிடித்தவர்களைப் போல யமுனா நதிதீரத்தில் சுற்றித் திரிந்து கொண்டிருந்த அவர்களுக்குக் கண்ணைத் தவிர, ஊன், உறக்கம் முதலிய உணகத்துச் செய்திகள் ஒன்றுமே நினைவில் இல்லை.

எல்லோருமாகச் சேர்ந்து கொண்டு! கண்ணைத் தேடினார்கள். அவன் அகப்படாமற் போகவே அந்தத் துயரத்தை மறப்பதற்காக கண்ணன் புகழைப் பரவும் தேங்களைப் பாடலாயினர். அந்தப் பாடல்களின் ஒலியின் தங்கள் துயரத்தை மறக்க முயன்றனர். நீண்ட நேரம் அப்படி அந்தப் பெண்களை ஏங்கச் செய்தபின் மீண்டும் கண்ணன் அவர்கள் முன் தோன்றினான். அந்தப் பெண்களுடைய ஆவலை நிறைவேற்றுவதற்காக அவர்களுடன் நீர்விளையாடல், பொழில் விளையாடல் முதலிய இவிய விளையாட்டுக்களை விளையாடி அவர்களுக்குக் களிப்பூட்டினான். தாமரை மலர் போன்ற வட்டமான விபூகத்தில் அவர்களைக் கைக் கோத்து நிற்கச் செய்து நடுவில் நானும் நின்று கொண்டு பாட்டிசைத்தும் பரதம் ஆடியும் மகிழ்ந்தான் அவன். இவ்வாறே கோபிகைகளின் கள்வங்கபடமில்லாத மனங்கள் மகிழும்படியான லீலைகளைத் தொடர்ந்து செய்து வரலானான் கண்ணன். (தொடரும்)

திருவாரங்கன்

உலா

மநீவேணுகோபாலன்

19. வல்லாளர் உதவி

ஒய்சன அரசர் வீரவல்லாளரும் அந்தப்புரம் சென்று தமது மனைவியைக்கலந்தாலேசித்தார். பல நாழிகை யேசித்தபின் அவர் மனைவியிடம் கூறினார்.

“ இருநாறு வீரர்களை அரங்கருக்காக அனுப்பலாம் ஆனால் டில்லித்தளபதியின் கோபத்தைச் சீண்டாமல் அந்தக் காரியத்தைச் செய்ய முடியுமா ? ” என்று கேட்டார்.

“ முடியும் சுவாமி ! ” என்னுள் ராணி கிருஷ்ணாவி

“ எப்படி ? ”

“ எங்கள் அரசி கன்பாகுமரிக்கு யாத்திரை போகிறாள் என்று அறிவிப்போம், மூடு பல்லைகில் ஒரு யாத்திரை கோஷ்டியைப் புறப்பட வைப்போம். ”

“ ம் ? ” என்னுள் மன்னர். அவள் கூறுவது அவருக்கு விசித்திரமாகத் தோன்றியது.

“ அந்த பல்லைக்குகளில் ராணியும், அந்தப்புரப் பெண்களும்நான் போகிறார்கள் என்று சொல்லி வைப்போம். சில பல்லைக்குகளில்நான் பெண்கள் இருப்பார்கள். பல பல்லைக்குகள் வெறுமைபாக இருக்கும். ”

“ சரி, வீரர்களை அனுப்ப வேண்டாமா ? ”

“கட்டாயம் அனுப்ப வேண்டும். பல்லைக்குகளின் முன்னும் பின்னும் மொத்தம் ஐம்பது வீரர்களை அனுப்ப வேண்டும்”

“அது எப்படி முடியும்?”

“வழி இருக்கிறது. நம் வீரர்கள் பல்லைக்குத் தூக்கிகள் போல் வேடத்தரித்துப் போவார்கள்.”

மன்னர் யோசித்தார்.

“நீ சொல்வதெல்லாம் சரி! ஆனால் இந்த ஆபத்தான யாத்திரையில் நீ போக முடியுமா?”

“முடியாதுதான்! போகத் தேவையும் இல்லை! பாராவது ஒரு பணிப்பெண்ணை ராணியாக்கி அனுப்பினால் போதும். டில்லி வீரர்களால் அவளை அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியாது ராணி என்றே நம்புவார்கள்.”

“சரி அரசங்களைத் தப்புவிப்பது எப்படி?”

“பல்லைக்குக் கேரஷ்டி மதுகரையை நோக்கிப் போகும். போகிற வழியில் அழகர் மலைப் பக்கமாகச் செல்ல வேண்டும். அப்போது பரிவாரத்தார் அரசங்களை சகசியமாகக் கொணர்ந்து ஒரு பல்லைக்கில் ஏற்றி விட வேண்டும்.”

“பிறகு?”

“பிறகு முழு பல்லைக்குகள் எல்லாம் மதுகரக்குப் போக வேண்டும்.”

“மதுகரக்கா”

“ஆமாம். டில்லித் தளபதியின் மனைவிகளுக்கு ஒய்சை ராணி பரிசில் வழங்க விரும்புகிறாள் என்ற காரணத்தை கட்டி மதுகரக்குப் போக வேண்டும். எல்லா பல்லைக்குகளும் போக வேண்டும். நூற்றுக் கணக்கில் இந்த பல்லைக்குகள்

மதுரை வீதிகளில் ஒரு இரவு தங்க வேண்டும். அங்கே வீடுகளின் சிவவறைகளில் தங்கி உள்ள பெண்களை எல்லாம் இதில் ஏற்றிக் கொள்ள வேண்டும். மறு நாள் காலை இத்தப் பல்லைக்குக் கோஷ்ட மீண்டும் புறப்பட வேண்டும். மதுரையை விட்டு வெகு தூரம் போய் இத்தப் பெண்களை எல்லாம் தப்பிவிடும்படி செய்ய வேண்டும்.

யோசனையில் ஆழ்ந்த வல்லாளர் பிறகு வேசாகச் சிரித்தார்

‘யிசியே ! இதில் ஏதாவது தவறு நடந்தால் . ?

“ இவ்வளவு முன்னெச்சரிக்கைக்குப் பிறகும் ஆபத்து ஏற்பட்டால் அந்த ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியது தான். காடு இருக்கும் நிலையில் நாம் மதுரைக்கு மட்டும் பார்த்துக் கொண்டு வானவிரகத்தைக் கூடாது.”

ஓய்சனார் மீண்டும் யோசனையில் ஆழ்ந்தார்

அடுத்த வாரம் ஒரு மன்னளில் இருநூறு முடுபல்லைக்கள் திருவண்ணாமலை வய விட்டுப் புறப்பட்டன. ஓய்சனாரின் சிங்கக் கொடிகளைத் தாங்கிக் கொண்டு ஊழியப் பரிவாரங்களும் புறப்பட்டார்கள். இருபது வீரர்கள் முன்னாலும் பின்னாலும் குதிரை மீது ஏறிச் சென்றார்கள்.

ராணி வேடத்தில் ஒரு பணிப் பெண்ணைப் பல்லைக்கில் ஏற்றி, அத்தப் பல்லைக்கை நடு நாயகமாக அத்தக் கோஷ்டியில் அனுப்பினார்கள்.

அடுத்த அரை நாழிகையில் இருநூறு முடுபல்லைக்களும் திருவண்ணாமலை வய விட்டுப் புறப்பட்டன.

அவற்றை ஓய்சன மன்னரும், ராணி கிரஷ்ணாயியும் வெகுத்த ஆரவாரங்களாக்கிடையே வழியனுப்பி வைத்தார்கள்.

(தொடரும்)

(8ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

பகவான் பிராட்டியையும், அவனைக் கொடுத்த பாற்
கடனையும், தன்னை விட்டுப் பிரியாமல் தொண்டு செய்யும்
திருவணத்தாழ்வானையும் பிரிவது இல்லை. பிரித்தால் தரித்
திரும்பதுமில்லை. அதனால்தான் இங்கேயும் புருஷோத்தம
நாயகி, திருவணத்தாழ்வான் திருவவதார மாபிற மணவாள
மாமுனிகள் ஆசியவர்களோடு திரும்பாற் கடவருவில்
எழுந்தருளி இருக்கிறான் என்றால் இது மிகையாகாது.

அஞ்சுவதற்கு ஒன்றுமில்லை : திருநாங்கூர்ப் பகுதியில்
யாக்குமரச் சோலைகள் நிரம்பியுள்ளன. அவற்றில் இடையே
தென்னை மரங்கள் ஒங்கி வளர்த்திருக்கின்றன. மரத்தி
லுள்ள மிகப் பெரிய காய்கள் (தெங்கம் பழங்கள்)
நாமாகவே அருகில் இருக்கும் குளத்தில் விழுவின்றன.
அதனால் குளத்தில் பேரொலி கேட்கிறது. குளத்தில் கவலை
பில்லாமல் யாரும் வானை மீன்கள் ஒலியைக்கேட்டு அஞ்ச
கின்றனவாம். தம்மைப் பிடிக்க ஏதோ ஒன்று தண்ணீரில்
குதித்து விட்டது என்று மருண்டு இக்குளத்திலிருந்து
அருகிலுள்ள நீர் நிலைக்குத் துள்ளித் தாவுகின்றவாம்.
புருஷோத்தமனின் திருவடிவாரத்தில் யாரும் உயிரினத்
திற்கு இவ்வளவு அச்சம் ஏற்படுவது ஏன்? அபயத்தை
அளிக்கும் (அஞ்சல் என்னும்) அவனது திருக்கை சிவனது
சாபத்தையும் தீர்த்ததே! தான் நன்மை பெறவேண்டும்
என்ற நோக்கத்தோடுதானே சிவனும் எம்பெருமானிடம்
வந்தான். அவனோடு இருக்கும்போது பயமென்? அஞ்ச
வதற்கு ஒன்றுமில்லை.

வானையார் நடங்கண் உமைபங்கள் வன்சாபம் மறந்து நீங்க
முனையார் சிரத்தைய முன்னளித்த எம்முடில் வன்னனதுகை
கோயில்,
பாடவான்கமுகடையர் தெங்கின் வன்பழம்விழ வெருளிப்போய்
வானையார் நடஞ்சூழ் தருகாங்கூர் வன்புருடோத்தமமே.

(பெரியதிருமொழி 4-2-3)

இப்பாகரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு ஊலித்தால் வன்
புருடோத்தமன் நம் அச்சத்தை நீக்கி நம்மைக்காப்பான்.

நன்மை தரும் செயல்கள் : ஒவ்வொருவனும் நன்மை
பெற்றே தீரவேண்டும் என்று விரும்புகிறவன் பகவான்.
ஒருவன் செய்யும் செயல்களில் ஏதேனும் ஒன்றைக்
கொண்டே அவனை ரகிக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறான்.
ஒருவன் அறிவிலியாக இருந்தாலும், அவன் தன்னையும்
அறியாமல் பகவானின் பெயரையும், அவன் உறையும்
ஊரின் பெயரையும் சொன்னால், அவற்றையே காரணமாகக்
கொண்டு பகவன் அவனுக்கு நன்மையளிக்கிறான். 'சீரார்
திருவேங்கடமே திருக்கோவலூரே என்று தொடங்கிப்
பாரோர் புகழும் வதரி வடமதுரை' என்று, திருமங்கை
பாழ்வார் அருளிச்செய்த திவ்யதேசங்களின் பெயர்களைக்
கூறுவது சிறந்தது என்பதையும் ஒருவாறு உணர்த்துகிறார்.
பக்தியின் மேலீட்டாலும் திருப்பதிகளின் பெயரையே
சொல்லிக் கொண்டிருப்பதும் உண்டு. பரகால நாயகி
பகவானை விட்டுப் பிரிந்த ஆறியுமை மீதூர்ந்து திருத்தண்
கால், திருக்குடத்தை, திருக்கோவலூர், திருநறைபூர் என்று
கூறிப்பாடத் தொடங்கினாலும் அதுபோல் வன்
புருடோத்தமனான ஸ்ரீமந்நாராயணன் இருக்கும் ஊர்களைச்
சொல்லவேண்டுமானால் திருவரங்கம், திருவேங்கடம், திருக்
குடத்தை, திருமாலிரும்சோலை, துவராபதி, வன்புருடோத்
தமம் என்று கூறுதல் வேண்டும். இவ்வூர்கள் அவனருள்
பெற்றுத்தரும் இடங்களாகும் என்கிறார் பின்னைப்
பெருமான் ஐயங்கார்.

சாய்ந்த திருவரங்கம் தன்வேங்கடம் குடத்தை
யேய்ந்த திருமாலிருஞ்சேலை - பூந்துயரை
வன்புருடோத்தமனாம் வானவர்க்கும் வானவனும்
ஒன்புருடோத்தமன் தனார்.

(நூற்றெட்டுத் திருப்பதி அகநாதி-34)